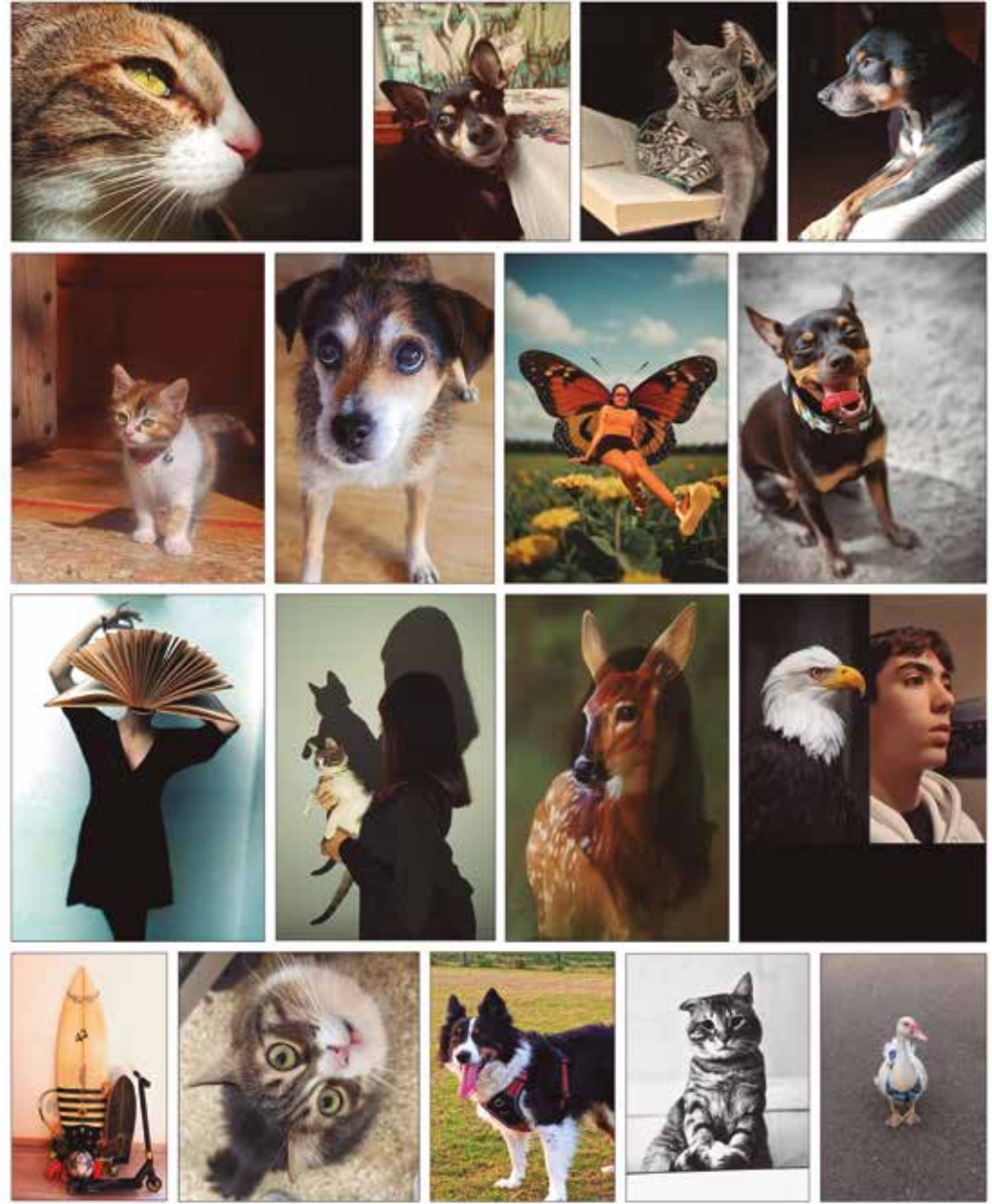
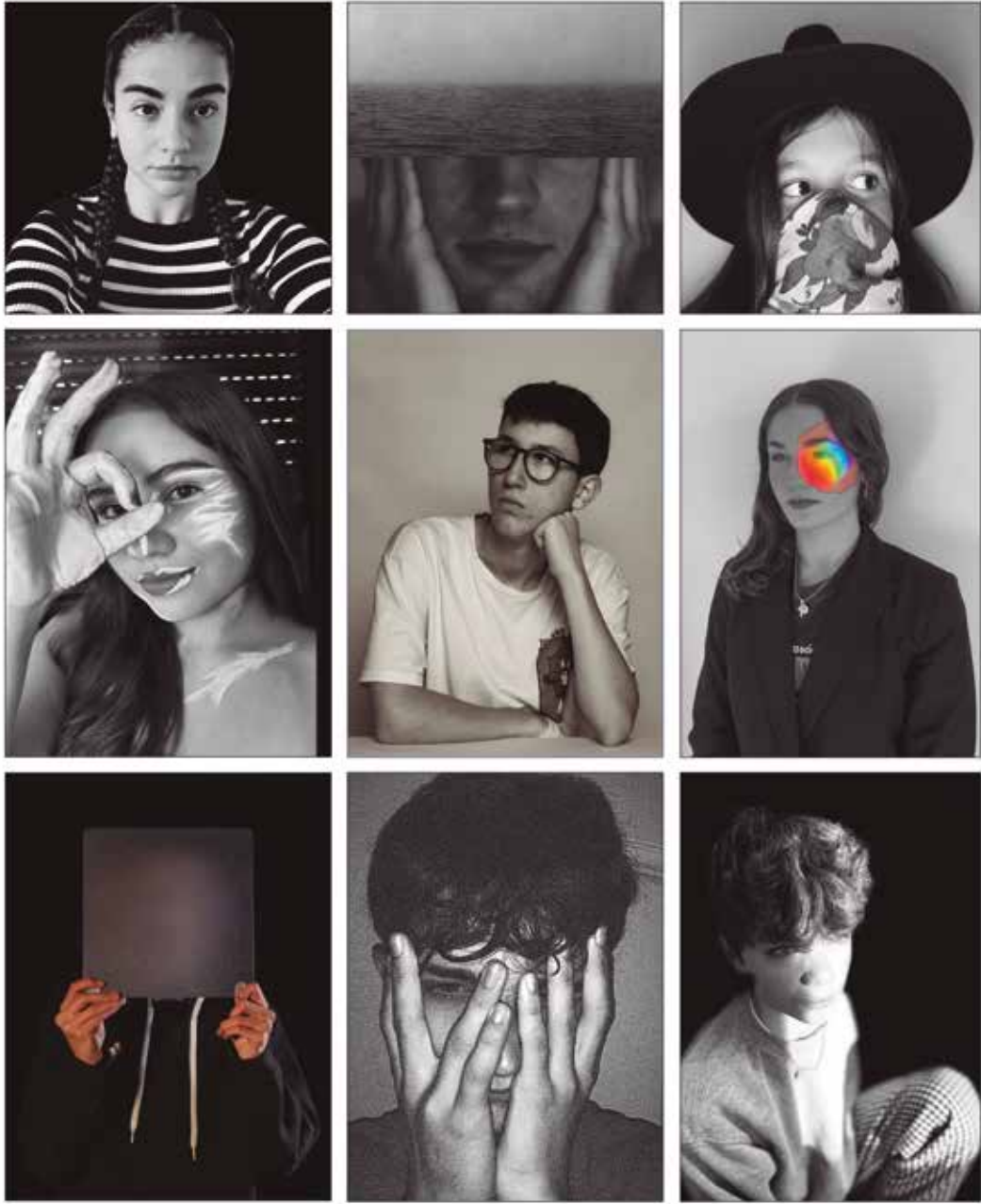

QUI SOM JO?

Recull de Literatura i FOTO JOVE

Palma 2024

QUI SOM JO?

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE
PALMA 2024

QUI SOM JO?

RECULL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2024

Formen aquesta obra diversos treballs que provenen de dues activitats de Palma Educa, de la Direcció General d'Educació i Infància, Ajuntament de Palma.

RECULL DE LITERATURA JOVE

És una proposta del programa Palma Educa, de la Direcció General d'Educació i Infància, adreçada a alumnat d'educació secundària i batxillerat.

29a FOTO JOVE

És una activitat del programa Palma Educa, creada i organitzada per Pilar Negrodo Olalla.

Foto de la portada: Montserrat Cot Tarragó. IES Josep M. Llompart

Imatge contraportada: Pilar Negrodo Olalla

©d'aquesta edició: Ajuntament de Palma, 2024
Disseny, maquetació i impressió: Editorial MIC

DL: PM-344-2011
www.palmaeduca.cat

ÍNDEX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i del professorat participants al Recull de Literatura Jove..... 15

Salutació..... 17

1r d'ESO

Objecte o animal – El dofi ballarí

Paula Buades Alorda – Col·legi Jesús Maria..... 23

Autobiografia – Una presó de vida

Candela Jaume Berenal – IES Madina Mayurqa 25

Autoretrat – Amor post mortem

Lola Jiménez Benabad – IES Son Cladera 27

Objecte o animal – Soc un peixet

Victor López Bartolomé – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)..... 30

Objecte o animal – Som un llop jove

Alma López Miranda – IES Joan Alcover 32

Feblesa – Vull canviar de personalitat

Irene Martín Cano – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)..... 34

Autobiografia – Buito, el meu protector

Júlia París Estelrich – IES Madina Mayurqa 36

Autoretrat – El planeta Diamantia i les noies

Jana Rigo Goma – IES Nou Llevant..... 38

Qualitat – L'amistat

Tià Ródenas Borràs – Col·legi Jesús Maria..... 40

Autobiografia – El poder de la màgia

Tomàs Vives Mayol – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) 42

2n d'ESO

Autobiografia – La mesura de l'amor

Mariola Albero Las – IES Guillem Sagrera 47

Qualitat – No amics, amics

Mark Botero Mesquida – IES Nou Llevant 50

Autobiografia – La vida en sis punts

Marina Dantas Henrique – IES Son Cladera 52

Autoretrat – Contradiccions

Nahuel Godoy Llompart – IES Joan Alcover 56

Objecte o animal – El canvi

Iman Kandrouch – IES Nou Llevant 58

Objecte o animal – El ca

Asier López Rey – Col·legi Jesús Maria 61

Qualitat – Deliri

Gaspar Rosselló Mas – IES Guillem Sagrera 65

Objecte o animal – La vida

Paula Terrasa Vich – IES Madina Mayurqa 68

3r d'ESO

Autobiografia – Cicatrius que em fan més fort

Carlota Gordillo Díaz – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) 73

Autobiografia – El fons de la realitat

Magdalena Barroso Llabrés – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) 77

Qualitat – Un càntic a la vida

Marta Barroso Llabrés – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) 80

Autoretrat – M'importa massa

Raquel Hertrich Amengual – IES Madina Mayurqa 82

Feblesa – El monstre

Elsa Hidalgo Castillo – IES Madina Mayurqa 84

Objecte o animal – Sully

Leyla Hoshi Hochman – IES Guillem Sagrera 87

Qualitats – Ombres

Anya López Kulatunga – Col·legi Sant Josep Obrer 91

Autoretrat – Què veig en el mirall?

Natalia Lozano Artigues – Col·legi Jesús Maria 95

Autobiografia – Les peces del trencaclosques d’uns peixos d’ulls blaus	
Eduarne Manzano Vidal – Col·legi Sant Josep Obrer	97
Objecte o animal – Soc com l’aigua	
Mauricio Marcelloni – Col·legi Jesús Maria	100
Objecte o animal – Els auriculars	
Xisca Martorell Olivas – Col·legi Sant Josep Obrer	102
Qualitat – Estimar-se a un mateix	
Noa Martínez Jiménez – FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)	104
Feblesa – Na Mia i jo	
Yasmin Mohamed Bekour – Col·legi Sant Josep Obrer	106
Objecte o animal – Quina transició!	
Petra Parvu – IES Son Cladera	109
Autoretrat – El far interior	
Ariadna Porcel Fernández – FECIB Col·legi de Paül (Cas Capiscol)	110
Autoretrat – Mare, i tu m’estimes?	
Patón Serrano – Col·legi Sant Josep Obrer	112

4t d’ESO	
Feblesa – Febleses i virtuts	
Gabriela Aladid Ramírez – IES Josep Maria Llompart	116
Feblesa – Cinc monstres	
Aina Alemany Sánchez – IES Joan Alcover	118
Autoretrat – Raonament	
Mireia Delgado Conesa – Col·legi Sant Josep Obrer	120
Objecte o animal – Les qualitats dels animals dins mi	
Júlia López Sotos – Col·legi Sant Josep Obrer	122
Autobiografia – El petit nen	
Aitor Parra Lezaún – IES Joan Alcover	124
Objecte o animal – El llop, la guineu i la formiga	
Alejandro Molina García – IES Josep Maria Llompart	126
Qualitat – La reflexió de tu mateix	
Leonardo Oliveira Martins – IES Arxiduc Lluís Salvador	128
Autobiografia – Ser amarg com el cafè?	
Alba Picazo Rodríguez – IES Josep Maria Llompart	131
Objecte o animal – Jo	
Hannah Picornell Cortés – IES Josep Maria Llompart	135
Autoretrat – Com un gat	
Irene Maria Ruiz de Peralta – IES Madina Mayurqa	138
Autoretrat – Bocinets de mi	
Emilie Sánchez Bujosa – IES Josep Maria Llompart	140
Qualitat – Passió	
Raquel Sánchez Sánchez – IES Josep Maria Llompart	143
Feblesa – Ajuda’m	
Jana Verdera Planells – IES Madina Mayurqa	146
Qualitat – La meva identitat	
Aicha Zouitni Grouf – IES Son Cladera	148

1r de batxillerat

Objecte o animal – Un llibre	
Panyu Ferrer Agius – IES Madina Mayurqa.....	153
Autoretrat – Em vols conèixer?	
Marta Fiol Martínez – IES Guillem Sagrera.....	155
Feblesa – La perdició de l'art	
Toni Llabrés Bongiovanni – Col·legi Sant Josep Obrer	157
Qualitat – O sí	
Lidia Picón Pons – Col·legi Sant Josep Obrer.....	161
Qualitat – Sé qui vull ser	
Rosa Reus Arola – IES Joan Alcover.....	165
Autoretrat i qualitat – Gent de poble	
Inés Trabado Corredor – IES Joan Maria Thomàs.....	166
Autobiografia – Memòria	
Ariadna Tramulles Saavedra – IES Joan Maria Thomàs	169

2n de batxillerat

Autoretrat – Hormones	
Helena Blanco Cortès – IES Joan Maria Thomàs.....	173
Autobiografia – El meu somni	
Antònia Chaparro Vicens– Col·legi Sant Josep Obrer.....	175
Autoretrat – Paraules d'un mort viu	
Héctor Cortés Ruiz – Col·legi Sant Josep Obrer	177
Autoretrat – Sobre el sentit de la meva tristesa	
Martí Cruz Porras – IES Arxiduc Lluís Salvador	180
Feblesa – Sense sentit, com soc jo	
Catalina Maria Estarellas Colomar – Col·legi Sant Josep Obrer.....	183
Objecte o animal – La posidònia	
Emma Guaita Vich – IES Madina Mayurqa	186
Autoretrat – Contradiccions	
Marina Guillamon Medina – IES Joan Maria Thomàs.....	188
Autobiografia – No som un al·lot qualsevol	
Juan Carlos Marcé Yáñez – IES Madina Mayurqa.....	190
Autobiografia – El darrer any de la meva vida	
Óscar Quiñones Córdova – IES Arxiduc Lluís Salvador.....	192
Autobiografia – No rendir-se	
Marcos Rosales Villaroel – IES Arxiduc Lluís Salvador.....	194
Autoretrat – El dia que la por et miri als ulls	
Carme Sánchez Ventayol – Col·legi Sant Josep Obrer.....	196
Objecte o animal – Contempladora d'estrelles	
Fiona Simonet Munté – Col·legi Sant Josep Obrer	199
Índex i autoria de les fotos.....	203
Relació dels centres i professorat participant de la 29a Foto Jove “Qui som jo”.....	211

Relació dels centres i professorat participant AL RECULL DE LITERATURA JOVE

IES Arxiduc Lluís Salvador: Àngels García Cunyat, Júlia Boqué Guillem, Pablo Hernández Surós i Pep Toni Reynés

IES Guillem Sagrera: Maria Francesca Marimón Frau, Lena Aguiló i Sureda, Carolina Rigo Guasch, Andra Dumitru i Maria Carme Rubio Bosch

IES Joan Alcover: Joan Bover Serra, Catalina Pizà Arbona, Marina Florit Martorell, Laura Sastre, Francesca Gomila Garau

IES Joan Maria Thomàs: Maria de Lluç Mayol Colom

IES Josep Maria Llompart: Antònia Amengual Fullana

IES Madina Mayurqa: Joan-Ferran Llorens López, Antònia Maria Andreu Busquets, Christian Sancho Romero, Antoni Villoslada Gelaber, Pep Pizà Oliver, Jaume Bueno Bauzá i Laura Creixell Gomila

IES Nou Llevant: Catalina Font Perelló, Isabel Martín Morro, Maria Melià Maimó, Fina Olmos Ibáñez

IES Son Cladera: Immaculada Sureda Vidal, Margalida Llompart Cifre, Xisca Buades Morell, Kika Pol Payeras i Antònia Villalonga

Col·legi Jesús Maria: Margalida Tous Binimelis i Bàrbara Morro Riera

Col·legi Sant Josep Obrer ESO: Silvia Sastre Martín, Silvia Campins Comas, Maria del Mar Jaume Simonet i José Luis Maese Subires

Col·legi Sant Josep Obrer Batxillerat: Maria Magdalena Ramis Vidal, Antònia Ramon Villalonga, Carla García-Muñoz Castillo i Guillem Picó Torrens

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol): Tamara Cudinach Socuéllamos

SALUTACIÓ

Per als qui obriu per primer vegada un *Recull de literatura i Foto Jove* deixau-me dir que es tracta d'una petita mostra de la gran capacitat creativa de l'alumnat que ha participat a dues de les activitats del programa Palma Educa de la Direcció General d'Educació i Infància de l'Ajuntament de Palma: d'una banda, *Foto Jove*, i, de l'altra, el *Recull de literatura jove*.

El resultat d'aquesta força creativa és aquest llibre que us oferim tant en format de paper com en format digital, i que es pot veure i descarregar al web www.palmaeduca.cat.

Tot això ha estat possible gràcies a l'entusiasme d'un bon nombre de docents de diversos centres educatius de la ciutat, que han incorporat aquestes activitats a les seves propostes educatives i han engrescat el seu alumnat a desenvolupar la seva capacitat creadora i expressiva mitjançant la fotografia i l'escriptura.

El *Recull de literatura jove* és alhora un recurs per al professorat de l'ensenyament secundari i el batxillerat, i una oportunitat per als joves, que troben en l'escriptura una potent eina expressiva, la qual els permet veure els seus escrits publicats. També és un material que posteriorment es pot usar com a element educatiu dins l'aula.

Enguany hi han participat 3.500 alumnes provinents de 12 centres de secundària i batxillerat de la ciutat.

L'activitat *Foto Jove*, creada amb la intenció de promoure la capacitat d'observació i expressió dels joves, va néixer fa 29 anys de la mà de Pilar Negrodo. De llavors ençà, forma part del compromís educatiu del programa Palma Educa i esdevé una eina pedagògica que vol potenciar les habilitats dels joves per a obrir la seva mirada i comprendre el món que els envolta, expressar-se i comunicar, per tal d'anar construint la seva pròpia identitat.

Enguany hi han participat 26 centres, amb un total de 1.200 alumnes que han captat infinitat d'imatges. L'activitat ha culminat amb una gran mostra al pati del Casal Balaguer.

Cada any es proposa un lema com a fil conductor d'aquestes activitats. Enguany, sota la qüestió de "Qui som jo?" hem convidat els joves a expressar la percepció que tenen de si mateixos, a exterioritzar les seves emocions, l'estètica que els representa, les seves qualitats i les seves febleses, els llocs reals o imaginaris que els identifiquen; és a dir, tot quant suposa capbussar-se en el seu interior i expressar amb un llenguatge artístic el que esdevé la seva pròpia carta d'identitat.

Per força, aquest exercici els ha d'ajudar a entendre i reforçar la seva manera de ser i de mostrar-se al món.

Aquest lema es concreta en cinc camps diferents: autoretrat, qualitats, febleses, objecte o animal que representa el participant i autobiografia.

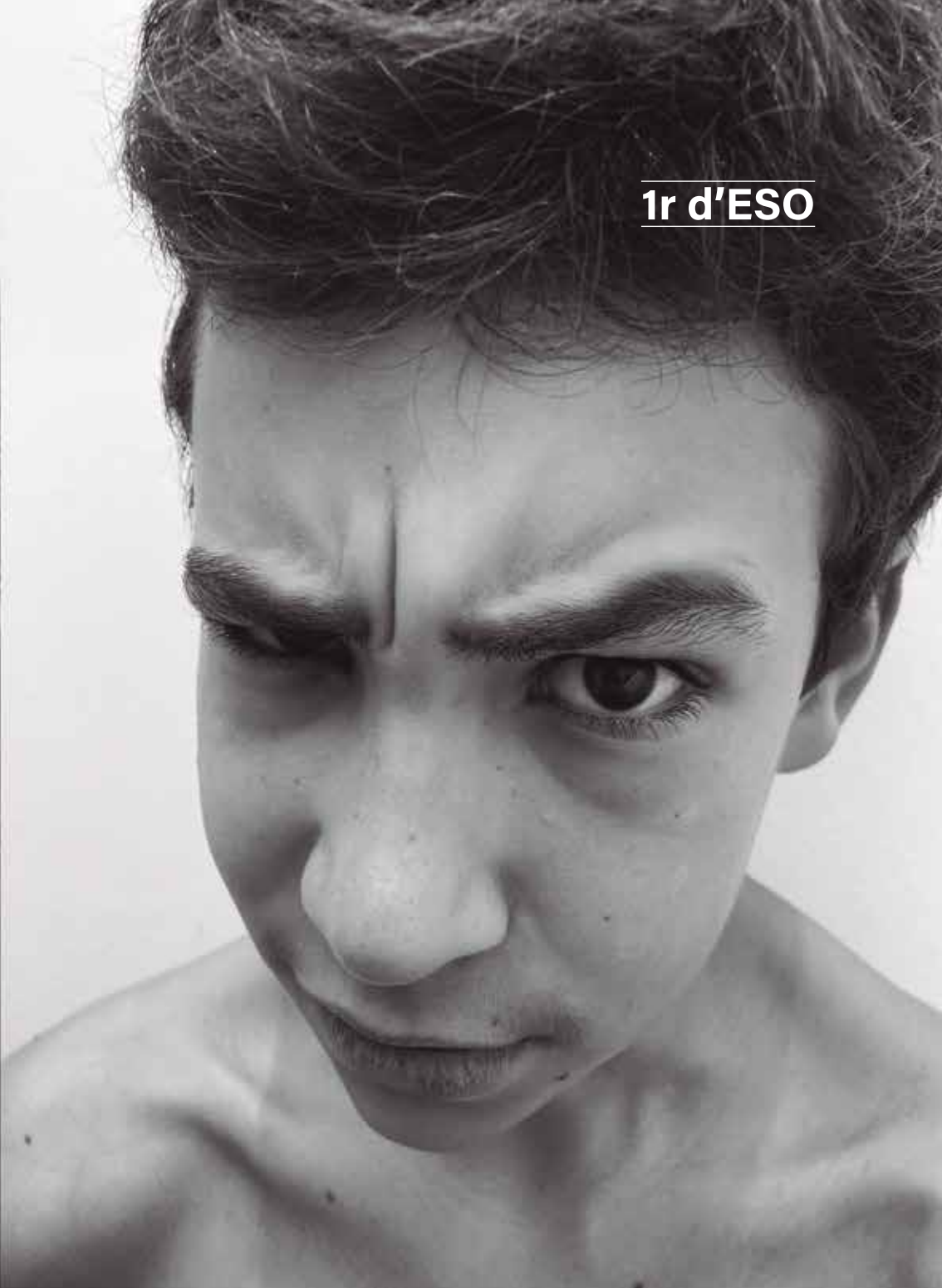
Una vegada més, volem agrair la tasca de tot el personal docent implicat i dels centres educatius, i molt especialment de tot l'alumnat que ha participat i ens ha ofert la possibilitat de gaudir de les seves creacions artístiques.

I també volem animar-vos a continuar prenent part en aquestes activitats del programa Palma Educa que posen a l'abast de la ciutadania els recursos municipals necessaris i que constitueixen una aposta ferma per l'educació no formal.

Mª Lourdes Roca Calafell
Regidora de l'Àrea de Serveis Socials,
Educació, Participació Ciutadana i Joventut

José María Noguera Vert
Director General d'Educació,
Infància i Joventut

Objecte o animal
El dofí ballarí

Paula Buades Alorda
Col·legi Jesús Maria

Jo m'identific amb el dofí, perquè és un animal molt intel·ligent que viu a la mar i a mi m'agrada molt. Els dofins ballen en els espectacles; m'encanta ballar, malgrat que em facin un poc de pena. Un altre motiu pel qual em sent identificada amb els dofins és que són afectuosos amb les persones com jo. A més, van acompanyats i a mi m'agrada estar sempre amb companyia. En darrer lloc, els dofins són blaus i el blau és el meu color preferit. Per això, els dofins i jo som iguals.

Autobiografia
Una presó de vida

Candela Jaume Bernal
IES Madina Mayurqa

Des que ho vaig veure vaig saber que una part meva quedaria allà, i allà encara hi és.

Quan jo era molt petita la meva àvia em va portar a un zoo. Tot anava bé fins que vaig veure la immensa criatura. Amb un pelatge taronja com els boscos més frondosos cremant-se a poc a poc pel foc més abrasador, unes retxes negres que omplien la meva vista, unes urpes que sense cap necessitat les podia clavar fins al fons del granit més sòlid, la presa més robusta.

El tigre estava despert i em mirava fixament. Ell no estava estressat, no estava trist, només estava present, només era allà, i ja no hi és. En aquella presó de vidre. Atrapat estava aleshores i ho estaria fins a morir; no podria sortir.

Jo el vaig mirar i em vaig posar a plorar; no per mi ni per ell, sinó per allò. Davant meu vaig veure la seva vida passar, tota allà a dins, en aquella presó de vidre.

No me'n podia anar, no el podia deixar, no podia i ho sabia. Tenia la sensació que si me n'anava sofriria més del que estava sofrint allà mateix, així que no, no s'hi podia quedar, jo me l'havia d'emportar.

Era perfectament conscient que no me'l podia endur ni em podia quedar, però sí que podia deixar una part de la meva ànima allà, i també podria emportar-me un ninot que conservés part de la seva vida, perquè en el meu interior jo sabia que quedaria allà, atrapat, no veurà res més, no viuria més.

En canvi, jo el volia alliberar, jo el volia rescatar, jo em volia quedar. No vaig poder, me'n vaig anar, el vaig deixar, sol, sense ningú...
Arribarem a una tenda i el vaig veure allà dins, però no era ell, no era al zoo, no estava present, sinó que estava dins d'un ninot. Un ninot que no era gran, que no era fort, no-més era un tigre. EL MEU TIGRE.

La meva dedicatòria

Per a ell i tots els que continuen atrapats i no podran sortir.

Per a totes les persones que els van a veure per diversió i puguin sentir el mateix que jo.

Per donar suport a la gent que dedica la seva vida i el seu temps a rescatar aquestes criatures.

Per a les persones que encara confien en el fet que animals com ell es recuperin i puguin tornar a viure com haurien de viure.

PER a la meva nina interior, que pugui comprendre com és ella mateixa, i per dir-li que mai s'oblidi de qui és per molt presa que estigui, que confii a poder ser un tigre, superar tots els obstacles que li facin estar en una presó que crea ella mateixa, i tenir el seu tigre dins per poder sortir.

Autoretrat **Amor post mortem**

Lola Jiménez Bernabá
IES Son Cladera

“Qui és na Zaila?”, us demanareu... Idò és la protagonista d'aquesta història! Na Zaila és una nina gitana de pares rics, la primera filla del senyor i la senyora Banis. Quan va néixer tothom parlava de la seva bellesa, era molt guapa! Ara, encara és igual de guapa. És una nina morena, amb els cabells rossos i d'ulls marrons clars, però és curiós: quan li pega el sol els ulls sembla que són verds.

El que té de bonica ho té d'impacient, capritxosa, vergonyosa, riallera, alegre, amorosa, divertida, maldestre, panxacontenta, noble... perquè tot i tenir doblers, poder-se comprar molta roba, moltes sabates, molt de maquillatge i tot el que li agradava, ho comparteix tot! Això li fa ser una nina bona al·lota, empàtica, que es preocupa pels altres, molt amiga dels seus amics...

Des de petita, sempre havia tingut un somni: celebrar el seu quinè aniversari. Va fer catorze anys i tot d'una va començar amb els preparatius de la festa. Vestits, decoracions, pentinats, maquillatge, convidats... Volia que tothom recordés aquest dia. Ho va aconseguir, va ser una festa impressionant. Ara, quan ho recorda, encara s'emociona.

Na Zaila mai havia anat a escola, tampoc a l'institut. Aprenia a casa: rebia l'educació en línia, feia les classes amb un professor particular. En fer-se gran va començar a despertar-se la seva curiositat: volia saber què era anar a classe, estar amb companys, fer activitats extraescolars... i li va demanar al seu pare i a la seva mare que per favor la deixessin començar el curs al centre educatiu del seu barri. Els pares s'ho van pensar molt, no estaven gens d'acord amb la idea, tenien por de sotmetre la seva filla a tot allò que ells consideraven perills. No ha estat fins ara que ha pogut trepitjar un institut... i és molt feliç! Compartir l'aprenentatge és el millor que li ha passat.

Abans d'arribar aquí, però, van passar moltes coses. La família de na Zaila la va convèncer per a participar en un concurs de models. Demanaven molts de requisits: mínim d'edat, mínim d'altura, màxim de pes, estudis, bona neteja corporal... Afortunadament o desafortunadament, va poder participar-hi i, quina sorpresa..., va ser seleccionada! No s'ho podia creure; estava molt contenta: havia de caminar sobre una passarel·la davant més de set-centes persones, per a una marca molt coneguda. A partir d'aquell moment va començar a tenir repercussió i molta gent estava interessada en ella. Però tot va acabar quan va conèixer un jove.

Es va comprometre i va deixar-ho tot per ell. La seva família no hi va estar mai d'acord, però na Zaila i el seu estimat van fer-ho tot per a poder aconseguir-ho; estaven disposats a fer qualsevol cosa per poder estar junts per sempre, fins després de la mort.

D'aquest relat... hi ha coses que són veres i d'altres que m'agradaria que ho fossin. El que és real i el que és fictici ho haureu de descobrir vosaltres!

Objecte o animal

Soc un peixet

Víctor López Bartolomé

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

L'animal que me representa és un peix, us demanareu per què... Llegiu amb atenció que us ho explico. Per començar, cadascun dels habitants del planeta blau són com peixos molt petits que viuen en el mar que seria la terra també i els animals com els taurons, que són molt més grans que nosaltres el peixos i aquests animals serien els problemes i dificultats que ens trobem al llarg de la vida com poden ser una persona, una malaltia, algun sentiment, etc.; és a dir, en generals factors dolents que no aporten res de bo...

Però no podem permetre que les dificultats i els problemes, que els podem anomenar taurons, siguin més grans que nosaltres o, millor dit, que ens puguin guanyar. Per a això entren els nostres éssers estimats que ajuntant-se tots i afrontant els problemes puguin guanyar-lo i que així puguí desaparèixer el problema. Jo he tingut molts de taurons a la meua vida, però encara que m'hagi costat els he aconseguit afrontar i superar.

Com per exemple quan vaig estar en cadira de rodes pràcticament dos mesos i mig perquè em vaig fer esquinços i mal a les cames. Al principi em va costar molt no poder-me moure perquè soc hiperactiu, però amb esforç i força de voluntat tot es pot aconseguir, com un tauró que serà més gran que un peix, però si tots els peixos s'ajunten podran guanyar al tauró, que seria el problema, i per això crec que tots els peixos que neden en aquest mar s'haurien d'ajuntar, i així acabar amb els problemes com les guerres, els canvis climàtics, el *bullying* i el racisme, entre d'altres.

Un 70% és d'aigua i un 30% és de massa continental, i d'aquest 70% d'aigua només hem descobert un 5% dels oceans i les profunditats de la terra. Això vol dir que només hem descobert un 35% del planeta! És una burrada el que queda per explorar i només per això crec que som peixos en un univers immens i que queden el mateix nombre d'estrelles en el univers que coses per explorar.

Objecte o animal

Som un llop jove

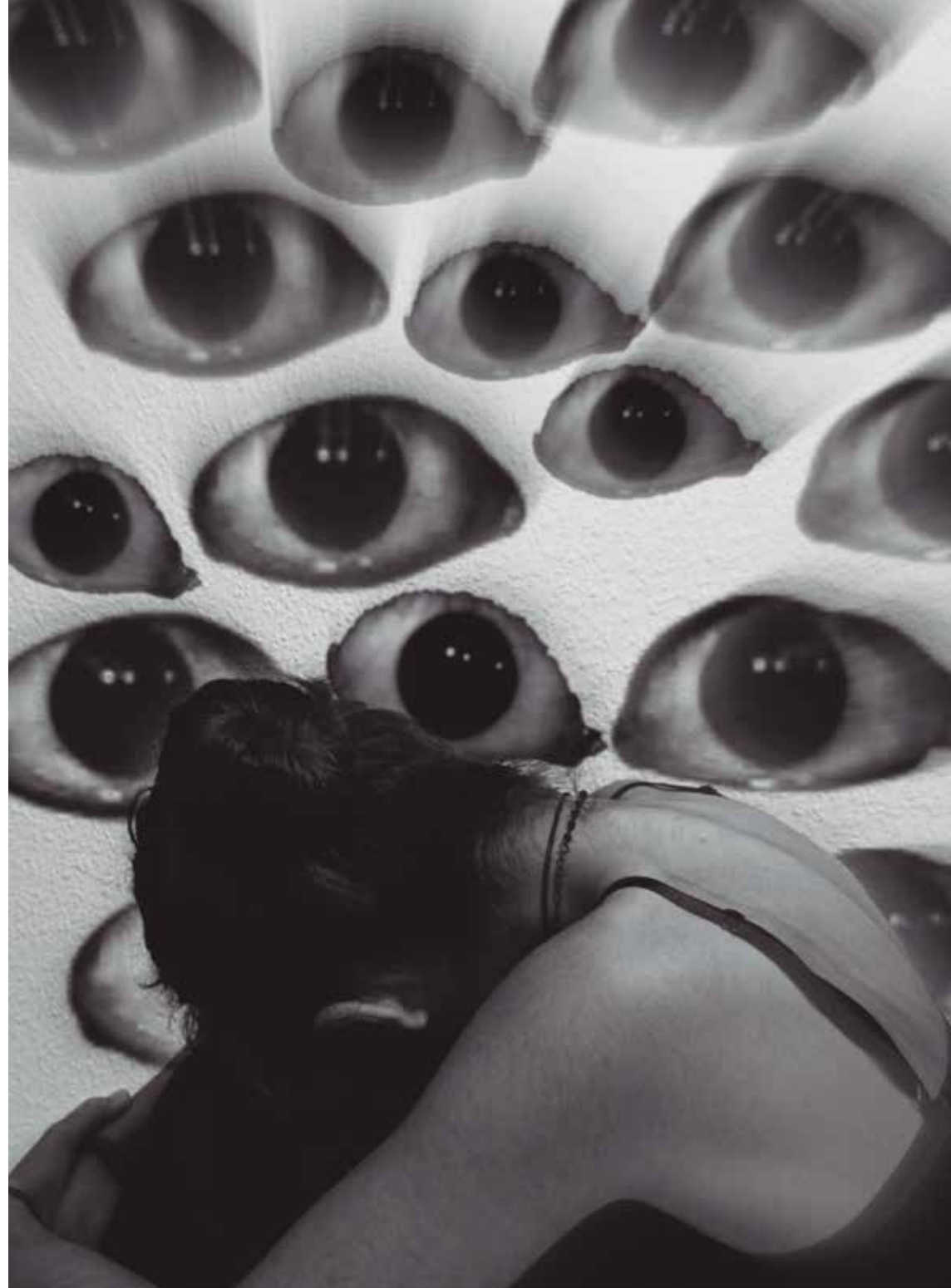
Alma López Miranda

IES Joan Alcover

Em represent com un llop, explorant els boscs de la vida amb intriga i valentia.

La meua mirada, com la llum de la lluna, cerca comprensió i noves experiències. La cua, que es mou nerviosa, revela la meua inquietud per descobrir qui som. Compartesc secrets amb altres llops, formant una guarda d'amistat fidel. A vegades, em sent com si estigués en un laberint de decisions, intentant trobar el camí cap a la maduresa. La meua veu, similar a un udolament distant, expressa les emocions que encara estic aprenent a gestionar. Amb cada pas, trob la força interior per superar els obstacles com un llop que s'enfronta als reptes del bosc. Sense voler, em compar amb llops de la meua guarda. Intent no fer-ho perquè sé que és dolent per a la meua autoestima, però hi ha vegades que no ho puc controlar.

La vida té moltes etapes i jo som el llop que comença l'adolescència.

Feblesa
Vull canviar de personalitat

Irene Martín Cano

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Quan m'aixec els matins no em ve de gust fer res, la veritat, i segons com me sent puc estar contenta trista. A vegades estic de mal humor, sempre dic "estic bé" o "no et preocupis, estic bé", però de veritat no em sent bé, jo sent que no li interés a ningú. Últimament som la segona opció dels altres, per això pens "alguna vegada jo seré la primera opció d'algú?" No m'agrada estar sola, a vegades m'incomoda estar apartada, perquè poden pensar que sempre estic feliç, que no tinc cap problema, però en tenc molts.

Sempre escolt els altres però a mi qui m'escolta? És estressant, perquè quan estic sola em sent ignorada. La veritat, últimament tenc molt poca confiança en mi, ja que si no entenc una cosa pens que no ho puc demanar i em sent diferent als altres.

Hi ha un moment de la meva vida que sent que decep a tots, ja que últimament les meves notes no em van molt bé i pens que som una decepció per a la meva família i no som suficient per a ells i per als meus amics.

M'esforç un munt en tot, però no em valoren suficientment, perquè som una persona molt bona i això és un avantatge per a tots, perquè faig el que sigui perquè tots estiguin feliços i m'alegra molt. Sempre em passa que un dia que estic bé hi ha algun motiu que em farà estar malament.

Totes les nits em pos a pensar massa: si som pesada, si els import, als altres, si es preocuparien si alguna vegada desaparegués. Intent pensar en el més positiu, però sempre pens tot abans de dir el que pens per no fer mal a ningú.

Com a conclusió, pens que el meu estil seria estrany, per a això explic els meus problemes. Seria una persona que crida l'atenció i no vull ser aquesta persona. Ha de quedar clar que tot el que faig és perquè les persones estiguin bé i no incomodar ningú. Per això m'agrada escoltar els problemes dels altres per donar-los algun consell.

Autobiografia
Buito, el meu protector
Júlia Paris Estelrich
IES Madina Mayurqa

En Buito és la meva ànima bessona; ell m'ha acompanyat des que era molt petita.

En Buito és un peluix d'un mussol amb els ulls més brillants que el Sol. Quan estic amb ell em sent protegida. Em sent protegida perquè me'l va regalar el meu pare. Ell per a mi és molt important; l'estim molt. El peluix també em fa recordar a la meva cusseta, que va morir quan jo tenia 5 anys. Em recorda a ella perquè, sobretot abans, a la meva família ens agradava retratar-nos. Ens fèiem molts de "fotomatons" i els penjàvem amb imants a la galera.

A una d'aquelles fotografies, hi surten mon pare, ma mare, la meva germana, la meva cusseta Wendy, en Buito i jo. Na Wendy va morir de molt jove, amb només dos anys. No sabem per què va passar, però em record que el dia que m'ho varen anunciar vaig plorar molt.

En Buito també m'ajudava a dormir bé perquè, quan tenia 4-8 anys, les nits les passava molt malament. Era molt poruga.

També em fa recordar la meva família. Em fa pensar en ella perquè un dia vàrem anar a sopar a casa de la meva padrina de Puigpunyent i el vaig dur amb mi. Aquell dia m'ho vaig passar molt bé.

La meva padrina de part de mare, Catherine, viu a Puigpunyent. Ella va néixer al Congo Belga, però va venir a Mallorca quan era molt jove i ara parla el castellà sense cap problema. Ella té 67 anys i sempre que anam a dinar a casa seva prepara un menjar molt bo, no cuina mallorquina sinó francesa: *fondue* de carn, *raclette* de formatge. A més a més, sempre em teixeix jerséis de cotó.

A en Buito, sempre li tendré molta d'estimació, com al meu pare, na Wendy, la meva padrina...

Al cap i a la fi, el primer de tot és la família i sempre es tractarà d'amor.

Autoretrat

El planeta Diamantia i les noies

Jana Rigo Goma
IES Nou Llevant

Hi havia una vegada un planeta que tenia moltes plantes i arbres, i tot de colors pastels i verds. Hi havia molta natura i molta vegetació; de fet, era com Islàndia, un lloc meravellós. Allà hi vivien molts gossos i també moltes dones! Hi havia molts pocs homes perquè era un planeta molt feminista. Es deia Diamantia i estava en una galàxia que es deia Ada. Per arribar allà s'havia d'anar fins a Plutó, agafar un avió de paper rosa cap a un arc de sant Martí i, en llegir la paraula "fun", fer un salt i... Ja hauràs arribat a Diamantia! En aquell lloc no coneixien els problemes polítics, ni les guerres. La gent vivia feliç, els encantava anar a la natura amb les seves mascotes i fer grans quedades amb la gent per jugar, però sobretot imaginar.

Qualitat L'amistat

Tià Ródenas Borràs
Col·legi Jesús Maria

Hi havia una vegada dos amics que vivien a Algaida. Eren en Tomeu i en Miquel. Aquells dos amics es coneixien des de petits, des que anaven a escola. Ho feien tot junts: jugar a futbol, anar a la piscina, veure pel·lícules. Tenien més amics, però ells dos s'ho passaven molt bé junts i passaven moltes hores junts.

Varen créixer i va arribar el moment que havien de decidir què volien estudiar. En Tomeu va pensar que a Algaida no tendria moltes oportunitats per fer la seva feina, així que va decidir anar a viure a Madrid. En Miquel ho tenia més fàcil i va quedar a Mallorca. En Miquel es va sentir molt trist però entenia que era el millor per al seu millor amic.

Els primers mesos en Miquel i en Tomeu es telefonaven i es contaven totes les coses però amb el temps, com que tenien tanta feina els dos ja no es telefonaren tant i després d'uns anys ja no sabien res l'un de l'altre.

Havien passat uns cinc anys.

Un dia en Miquel va veure un cartell al poble que posava que per les festes en Tomeu estrenaria la seva darrera pel·lícula a Algaida.

Quina il·lusió li va fer!

Tornaria a veure en Tomeu després de tants d'anys!

Va arribar el gran dia. En Tomeu i en Miquel es trobaren, s'abraçaren, xerraren i rigueren com quan eren nins.

Quan arribaren al cinema la sorpresa que va tenir en Miquel era que la nova pel·lícula d'en Tomeu contava la seva història d'amistat.

Varen decidir que es tornarien a xerrar cada setmana perquè els dos s'enyoraven i la seva amistat era per sempre.

Autobiografia **El poder de la màgia**

Tomàs Vives Mayol

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Hi havia una vegada un nin molt petit a qui li agradava molt llegir còmics. De fet, les prestatgeries de la seva habitació estaven plenes de col·leccions d'aquestes obres clàssiques il·lustrades: *Tintin*, *Astèrix i Obèlix*, *Mortadel·lo i Filemó* només n'eren alguns exemples. Cada vespre llegia i rellegia els seus personatges preferits fins a altes hores de la nit.

Ell tenia una família molt afectuosa, atenta i que sempre l'ajudava en els seus problemes del dia a dia. Vivien en una casa del barri de Gènova. Allà tenia tot el que necessitava: bon menjar, roba, joguets, televisió... Ara bé, allò que li agradava més de veritat era llegir còmics del gran escriptor Ibáñez.

Des de petit anava al Col·legi FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol) de Paül, de Cas Capiscol. Un dia va arribar a l'escola, i a l'aula els va rebre una dona molt aguda anomenada Eva. Els explicà un concurs de literatura. Ràpidament, aquell nin va pensar: literatura? Va pensar que seria una cosa molt avorrida però quan n'Eva va començar a xerrar va percebre una màgia especial, la màgia de la literatura era impressionant. De sobte podria admirar la rima dels poemes més emocionants, endinsar-se en les grans narracions fantàstiques o viure de primera mà les principals obres del teatre.

Llavors, i quan ningú ho esperava, n'Eva va llançar un repte! Haurien d'escriure un relat. A aquell al·lot li va entrar un calfred per tot el cos. Era com si una màgia s'apoderàs d'ell. Quines ganes tenia de posar-se a escriure! N'Eva va demanar a la classe si algú podria identificar-se amb una frase. Tot d'una ell va aixecar la mà, i va dir: "Som un peix molt petit davant un oceà tan gran." Tots els companys li donaren l'enhorabona per la seva magnífica frase.

Quan va sortir de l'escola li va explicar a la seva mare tot el que li havia passat. La mare mig rient li va dir que s'havia d'esforçar al màxim. Ell li respongué que ho donaria tot per aquest concurs de literatura. Llavors escriure es convertiria en la seva prioritat. A què no endevinau qui era aquest nin? Idò... màgia, era jo, en Tomàs Vives Mayol.

Moltes gràcies a totes les persones que feis possible que es pugui dur aquesta iniciativa carregada de màgia on els somnis de tots, per uns instants, es fan realitat.

2n d'ESO

Autobiografia **La mesura de l'amor**

Mariola Albero Las
IES Guillem Sagrera

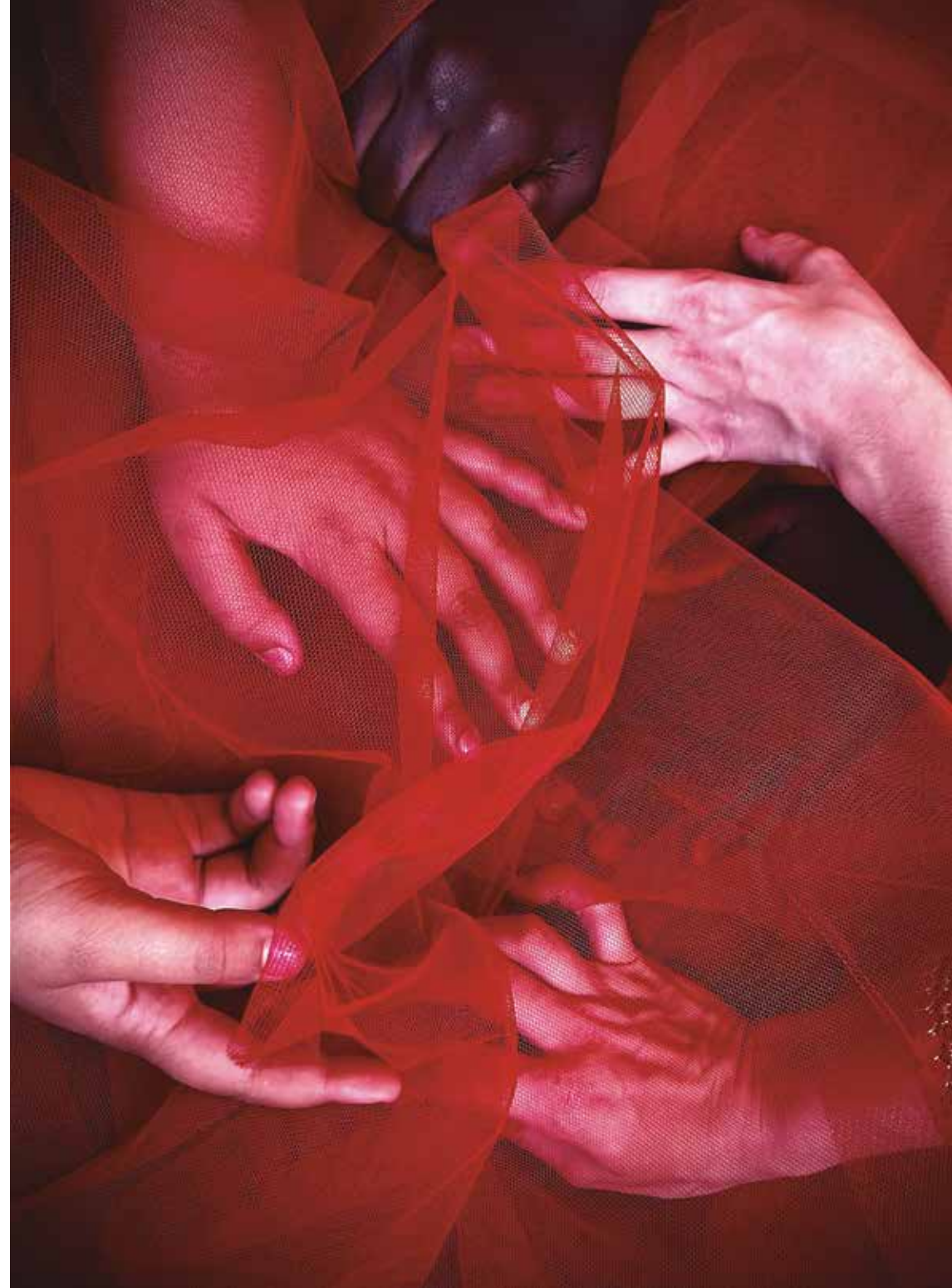
Jo sóc una nina que no es conforma amb qualsevol cosa (a vegades un poquet caparruda), que lluita pel seu futur i que ha viscut una infància, diguem, no del tot bona. Em presente: el meu nom és Mariola, tinc tretze anys, mesuro 1,70 aproximadament i vos contaré un poc sobre mi. Els meus pares són d'Alacant, però jo soc d'aquí, de Palma (Mallorca). Tinc un germà meravellós de la mateixa edat que jo, som bessons. S'anomena Martí i mesura 1,73 metres (encara que a vegades sigui un poc pesat, com ara mateix, mentre escric això, al fons el vull molt). També el meu pare, el meu difunt pare –va morir quan jo tenia cinc anys–, mesurava 1,98 metres i des d'aquell moment he sigut més forta, junt amb el meu germà i la meva mare. La meva mare és una dona forta com jo, mesura 1,67 m i és un exemple per a la meva vida, la vull moltíssim. Treballa de professora d'FP a un institut, li agrada molt la seva feina i jo de major vull ser com ella, professora, però jo vull ser d'art, professora d'art.

Un temps després de la mort del meu pare, la meva mare es va trobar amb un home, ella no sabia que es convertiria en el meu nou pare. Ell és una persona divertida, mesura 1,74 m. És un bon professor de matemàtiques, encara que no treballa d'això. Treballa arreglant portes automàtiques a Madrid, però a vegades m'agradaria que fos aquí, el trobe molt a faltar quan no és a Palma. Tanmateix, li escric molt pel telèfon mòbil.

El meu avi, mesura 1,75 m, viu a Alacant, a un poblet d'allà, i és el meu avi pesat. Li agrada escoltar en Juan Pardo i en Julio Iglesias; el vull molt. M'agrada molt pintar quadres a l'oli amb ell. La meva àvia, mesura 1,55 m, viu a Alacant amb el meu avi. És la meva àvia cuinera, els seus fideus són deliciosos. La vull molt, i els seus fideus també. I les meves cosines s'anomenen Iris i Mara. Iris té quatre anys i Mara té vuit anys. Són unes ratetes, són molt divertides, encara que a vegades un poc polissones. Els agrada jugar sobretot amb mi, perquè el meu germà no juga molt amb elles, així que jo sempre m'acabo cansant i he de jugar amb elles sense forces. Però sempre que les veig m'entren ganes d'abraçar-les. Les vull molt a les dues, i al meu oncle i la meva tia els vull molt també.

Finalment, he observat que en aquest text no hi apareixen totes les persones que vull i que formen part de la meva vida, i que vos he parlat molt de mesures.

Serà perquè m'he adonat que, sigui com sigui, l'amor no té mesura?

Qualitat
No amics, amics
Mark Botero Mesquida
IES Nou Llevant

Un jove, una família, un jove, un institut.

Així és la meua vida: m'aixeco a les 7 h del matí per anar a l'institut, després a casa, amb la meua família: la meua germana Ainhoa, el meu pare Ricardo, la meua mare Ana i el meu moix Horus.

No m'agrada perdre el temps. Estudiar m'agrada molt i, sobretot, cuinar. Cuinar només al capvespre, perquè al matí, institut. Quan entro a l'institut, tothom queda callat i em miren. Ells ja saben qui mana aquí. Quan fem treballs en grup, jo sempre soc el líder. M'agrada molt manar però no de males. Soc responsable i, per això, crec que soc el millor candidat per ser el líder. A més, soc el més intel·ligent, però, a vegades amb molta pressió em bloqueig. L'única manera de tranquil·litzar-me és anar a la muntanya. És un lloc on em sento segur, sobretot amb la meua cançó preferida, *Mi primera cita*.

Soc feliç amb molt poc, només vull coses quan sento que m'ho mereixo.

El moment que més m'ha marcat va ser quan va néixer la meua germana petita, però això no importa.

El que passa és que no tinc molts d'amics perquè no volen estar amb una persona com jo. Jo soc una persona activa i, com he dit, no m'agrada perdre el temps i molt menys, perdre. Crec que hauria de ser un poc més cautelós amb el que faig. Llavors, al següent dia de classe, seré així: empatitzaré amb els meus companys i seré més agradable. Tocarà posar-ho en pràctica. Els primers 3 dies, la gent pensarà que estic fent burla, però no serà així. Costarà el seu temps, però ho aconseguiré. Serà una felicitat tan gran que començaré a plorar. No m'ho creuré, la gent voldrà estar amb mi. Després de tot això, seguiré així i finalment podré dir que tinc amics.

Autobiografia
La vida en sis punts
Marina Dantas Henrique
IES Son Cladera

1. Naixement

- Mira, aquí és quan vares néixer. No et pareix bonic?
- No, realment no. Jo devia d'haver nascut l'1 de desembre, i la meua mare va pensar que estava morta.
- Pff, no li vares donar gens de treball a la teua mare comparat amb el teu germà. Això és fantàstic, no?
- No ho sé, realment.
- Quan eres una nena, estaves molt amargada. No somreies a ningú a part de la teua família.
- Oi, això no és graciós... Tinc problemes amb això de somriure encara.
- Si no ho record malament, vares néixer a les 11 de la nit a Son Llätzer.
- Son Llätzer? Que no era Son Dureta?
- ...
- Son Llätzer. Son Dureta va ser el teu germà.
- No me'n recordava.
- El teu germà va néixer tres anys abans que tu. Va ser molt més complicat perquè a l'hora de l'embaràs la teua mare es trobava sola i el teu pare no hi podia anar.
- El meu pare sí que va poder ser al meu part, oi?
- Sí, sí que hi va poder ser. Per sort, tu sí que el vares tenir.

2. El primer esbós

- Oi, aquest portapissarra és del pis vell?
- Sí, tu hi dibuixaves molt, aquí. Potser va ser així com vares despertar el talent artístic.
- Però què dius! Si això varen ser gargots d'animals que probablement ni existeixen.
- Igualment, tu t'ho passaves molt bé fent gargots a la primera cosa que trobaves.
- Ho sé. Enyor molt aquella casa. Vull pintar en aquell portapissarra una altra vegada.

3. Patinar

- Mira, quan vaig aprendre a patinar!
- Un infern, queies de cul sempre!
- Perseguia el germà mentre ell anava en la bici! Això sí que són bon temps.
- Estava espantat de tu, el pobre...
- Penyora per a ell!

4. La teua primera fractura

- Oh! Per què fas això, si acabàvem de parlar de com vaig començar a patinar...
- La teua primera fractura! Emocionant.
- No tan sols va ser una fractura. Me'l vaig dislocar també.
- Emocionant i radical.
- Em vaig passar vuit hores a l'hospital. I la meua mare va pensar que estava morta per una màquina que feia "bip bip".
- Emocionant, radical i extrem.
- No m'agraden els hospitals.
- Penyora!

5. Secundària?!

–Oh... El meu primer dia

–D'això no te'n salvaves! Encara recordo quan el Tomàs, el professor de sisè, ens va espantar sobre la secundària dient que era molt difícil i que seria el pitjor any de la nostra vida.

–Oi, sí. Va ser el meu.

–Penyora per a tu!

–Jo li insistia molt per un moix a la meva mare a primer.

–Perquè no tens amics a casa.

–I tu sí?...

6. Adolescència i companyia

–Ja tinc 13 anys...

–Ja ets adolescent, com et sents amb això?

–Malament. Per què m'hauria de sentir bé?

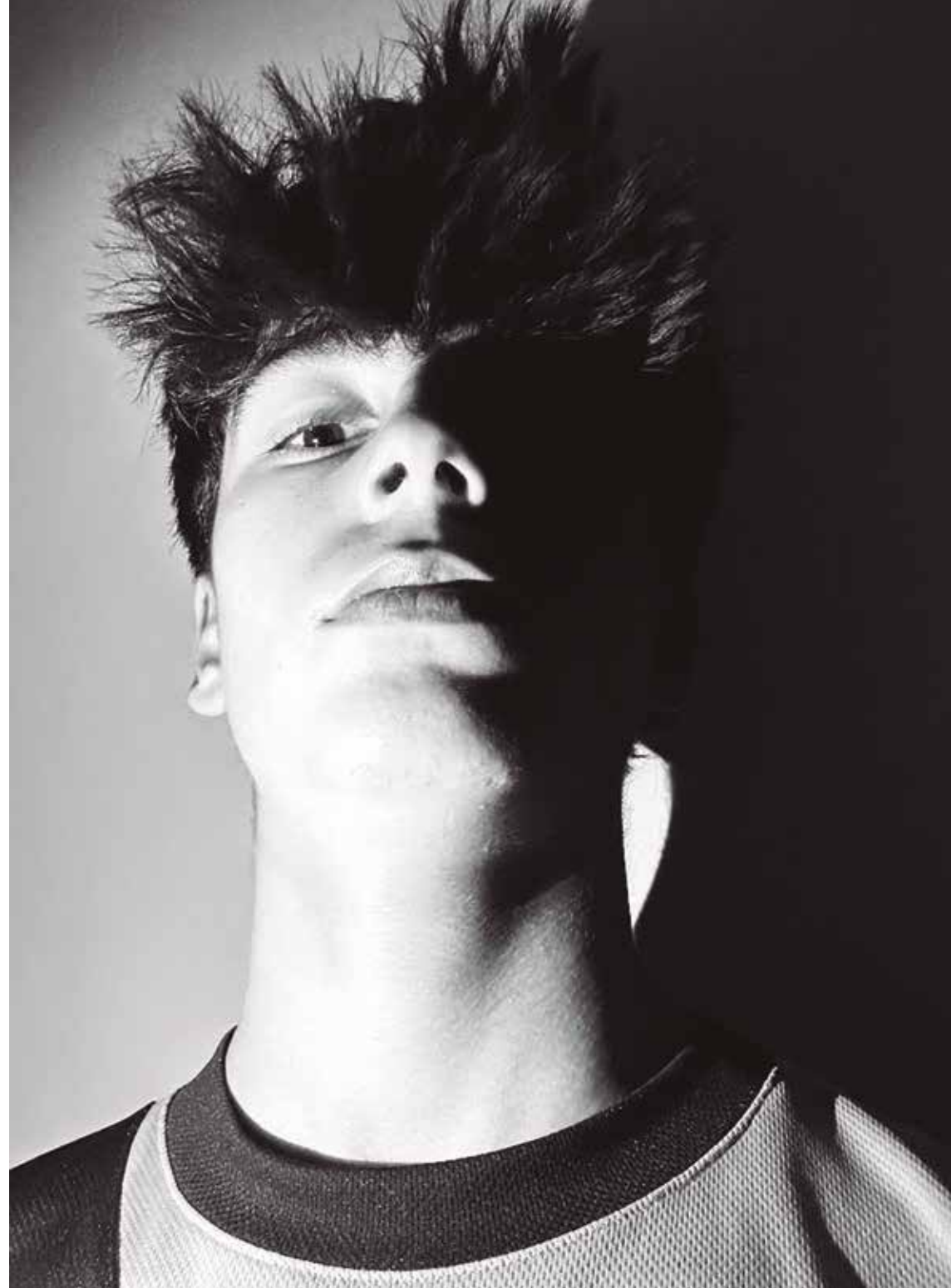
–Perquè ja vas per la millor i pitjor etapa de la teva vida. Has descobert moltes coses i has canviat molt alhora. Tens gustos molt diversos i tens un cercle social. Ets, oficialment, adolescent.

Autoretrat
Contradiccions
Nahuel Godoy Llompart
IES Joan Alcover

Soc moltes coses oposades juntes. Soc intel·ligent i estúpid, tranquil i efusiu, invisible i evident. M'agrada escriure i no llegir. M'agrada crear i destruir. Soc europeu i americà, persona i animal, afectuós i distant, previsible i inesperat. M'agrada per igual cridar que callar. Soc fets purs i espirituals, el que faig bé i el que faig malament, reservat i obert. Soc poesia i soc rap. Soc moix i soc ratolí. Soc poc i sé molt poc. Contaminant i ecològic. Els Oscars, els Grammy i els Goty. Quan estic trist ric i quan estic content, plor. Soc les meves cicatrius i les meves perfeccions. Soc el meu passat i el meu present. El meu cos i la meva ment, literalment i figuradament. Soc les meves accions i les meves contradiccions.

Soc tot això. Soc una suma periòdica d'infinits factors contraris que es contraresten constantment.

Objecte o animal

El canvi

Iman Kandrouch

IES Nou Llevant

Bon dia, som un gos petit iestic ara en un refugi d'animals. Gairebé sempre estic en aquest lloc, però a vegades m'adopten persones.

L'última vegada em va adoptar un nin anomenat Liam. Ell era molt afectuós amb mi. En aquell temps, l'única felicitat que tenia era amb ell: em sentia especial i estimat, però m'entristia quan se n'anava a l'escola o quan no jugava amb mi quan li ho demanava. A vegades ell feia bromes sobre mi per fer riure els seus amics. Em feia mal perquè sentia que es burlava de mi, però ho deixava passar i seguia amb ell tot el temps. Després, cada vegada ell era més egoista amb mi, tant que vaig deixar de demanar-li per jugar perquè no em feia cas. Quan en Liam va veure que havia parat de fer-ho, va tornar a jugar amb mi, a ser afectuós i empàtic altra vegada.

Vaig ser molt feliç, però al pas del temps va començar de nou a ser egoista i un dia, quan ja no ho vaig suportar més, em vaig escapar de la seva casa. Finalment, vaig anar al refugi esperant altra gent que de veres m'estimàs.

Objecte o animal

El ca

Asier López Rey

Col·legi Jesús Maria

En un món replet de malentesos i estereotips, hi ha una raça de ca que lluita constantment per trencar aquests prejudicis: el pitbull. Però, igual que aquests valents cans, tu també ets una persona que desafia les expectatives i mostra al món la teva veritable essència.

Igual que un pitbull, ets fort i decidit. No et conformes amb el mundà, sinó que cerques superar-te dia a dia. La teva determinació i la teva perseverança són dignes d'admiració. Igual que aquest noble gos, no fas marxa enrere davant els desafiaments, sinó que t'hi enfrontes amb valentia i resiliència.

No obstant això, darrere d'aquesta aparent fortalesa, també hi ha un cor tendre i amorós. Igual que un pitbull, tens la capacitat d'estimar incondicionalment. La teva generositat i la teva empatia són qualitats que et destaquen com a persona. Et preocupes pels altres i sempre estàs disposat a donar una mà amiga.

Així mateix, igual que un pitbull, ets lleial i protector. Valores profundament les teves amistats i les teves relacions. No importa quantes dificultats o proves hagi d'afrontar, sempre ets aquí per secundar i protegir els teus éssers estimats. Ets un veritable amic, algú amb qui es pot confiar i amb qui es pot comptar en tot moment.

Però, malgrat la teva força i la teva determinació, també ets pacient i comprensiu. Igual que un pitbull, saps que els resultats no s'obtenen de la nit al dia. Tens la paciència necessària per a perseverar i aconseguir les teves metes, sabent que l'èxit requereix temps i dedicació.

Finalment, igual que un pitbull, ets amigable i gentil. La teva personalitat acollidora brinda calidesa i confort als qui t'envolten. La teva amabilitat i el teu bon humor són contagiosos i fan que les persones se sentin còmodes i felices amb la teva presència.

En resum, igual que un pitbull, ets una persona forta, decidida, amorosa, lleial, pacient, comprensiva i amigable. La teva personalitat i la teva manera de ser desafien els estereotips i demostren que les aparences poden ser enganyoses. Com el noble pitbull, ets capaç de mostrar al món el teu veritable ésser i demostrar que l'amor i la bondat no tenen raça ni límits.

Recorda sempre abraçar totes aquestes qualitats i continuar sent el reflex d'un pitbull admirable, fort i ple d'amor.

Qualitat Deliri

Gaspar Rosselló Mas
IES Guillem Sagrera

Entre tantes persones no em trobo. Som normal, com els altres. No tenc res a destacar, però, ara que m'hi fix, hi ha una llum que em fa diferent.

Començ a veure colors variats, ara ja res és gris. Ara ja em començ a conèixer interiorment.

Em recobreix una manta fina que es diu sensibilitat. És una mar de núvols en el qual en qualsevol moment es pot posar a ploure, acompanyada d'una capa inferior que és l'empatia, una de les meves forteses.

Puc sentir el que senten els altres i fer costat als del meu voltant. Em recorda a un dia que plou però a la vegada fa sol i apareix un arc de Sant Martí.

En aquesta capa, superior al nucli, hi ha l'alegria. Jo sempre la duc al damunt i no dubto a compartir-la, com un dia d'hivern en el qual la calor del sol t'abraça.

El meu nucli, el que em defineix, és ser un bon amic. Puc donar suport als meus companys i defensar-los. Seria una ràfega de vent que en lloc d'anar en contra els empeny per ajudar-los a seguir endavant.

Així som jo!

Ja em trobo entre tota la gent, no som com els altres. De fet, ningú és com els altres.

Tots tenim coses a destacar, que ens fan diferents!

Objecte o animal

La vida

Paula Terrasa Vich
IES Madina Mayurqa

Per començar, jo crec que a totes les persones ens representa un objecte, una cançó o fins i tot un animal i, per a mi, a tots els adolescents del món els representen les papallones.

Una papallona comença sent una lletja eruga, però a mesura que creix va embolicant el seu cos amb seda fins a formar una càpsula a on passa un temps. Quan surt és una bonica papallona acolorida; és a dir, la metamorfosi.

Si ho penses, amb els adolescents passa una cosa semblant: a la infantesa aprens a controlar els teus sentiments, explorar, socialitzar, i comences a conèixer el món que t'envolta.

Més tard, a l'adolescència, és com si et fiquessis dintre de la càpsula de l'eruga i quan en surts ja ets un adult.

Per acabar, el que jo crec és que totes les persones un cop a la vida passen per una mena de metamorfosi humana en la qual la primera etapa de la vida representa l'eruga, a on comences a entendre-ho una mica tot; seguim amb l'adolescència, a on madures i t'adaptes a la societat actual, per acabar sent un adult educat i espavilat. Dit d'una altra manera, la càpsula a on es fica l'eruga per convertir-se en la bella papallona.

En conclusió, la vida.

3r d'ESO

Autobiografia

Cicatrius que em fan més fort

Carlota Gordillo Diaz

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Com les nostres illes estan envoltades d'aigua,
els nostres pensaments ho estan de núvols negres,
o intensos colors,
que pareix que mai seran previsibles,
sembla que som incompresos.
Per això volia la meva història contar,
i als meus iguals ajudar.

La joventut és viu només una vegada,
encara que tots tenim una condició carregada,
aquella història que no serà oblidada,
però quasi mai serà considerada.

Jo vaig néixer un dia solejat,
com la meva presència sempre havia estat.
Somriures amb abundància,
que feien de qualsevol lloc una bona convivència.
Cançons que sempre ballava,
només amb la imaginació bastava.

Vaig créixer pensant que era diferent,
no perquè tenia superpoders,
però no entenia quina era la meva missió,
ni qui era.

La meva ment en enemiga es va convertir,
pensaments que hi arribaven a la velocitat d'un llamp.
Per què podia qüestionar-me tant en la meva curta existència?

Sempre és difícil un grup d'amics trobar,
tots amb una diferent manera de pensar.
Persones que semblen fortes,
per deixar les seves inseguretats a un lloc,
com si tot fos un videojoc,
en el que no existeix el foc
on cremar-se i oblidar se de tot.

A aquella nina alegre més pressions se li havien sumat.
Abans aquell tassó de preocupacions estava buit,
ara havia donat temps suficient per al tassó desbordar,
i aquest joc ja no era tan divertit de jugar.

Vaig entendre que sempre havia estat com una estrella,
capaç de brillar,
però en el moment adequat,
i amb consciència que amb altres persones havia de triomfar

Persones que varen marcar les meves accions
i per jo són una font d'inspiració.
Què he de dir més dels meus pares,
si al meu potencial varen donar accés
quan faltava que m'adonés
que no com altres persones havia de ser?

Vull parlar amb els joves,
que estan ennigulats.
Sé que no estàs tot sol,
que aquesta edat és confusa,
i que no la viu igual tothom.

El que he après fins a aquest moment
és que viure cada dia com si fos l'últim m'ha fet gaudir de tot més.

Un passeig per la Seu abans era només un passeig,
ara agraeixo poder fer-ho.

Abans d'acabar de llegir,
vull que dels núvols puguis fugir,
de la meva història un exemple agafar,
de com el passat superar.

Danyar-se,
trobar-se,
curar-se,
han estat per a jo
les claus per a la felicitat trobar.

Autobiografia
El fons de la realitat

Magdalena Barroso Llabrés

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Qui soc jo?

No sé qui soc.

De vegades és difícil parlar de les qualitats,
saber la meva identitat.

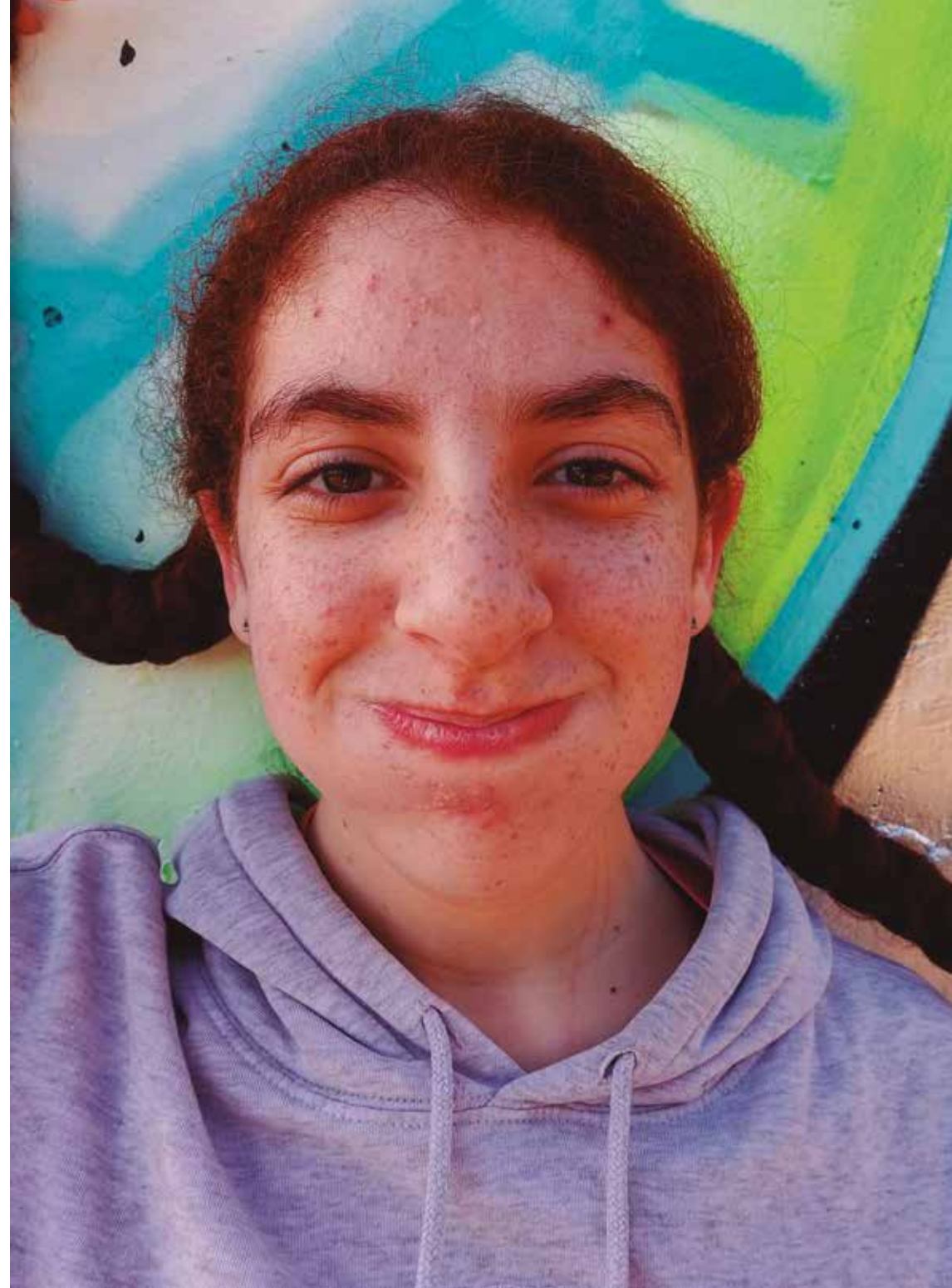
He de tenir seguretat,
he de valorar-me,
sentir-me,
estimar-me.

De sobte m'adono
que no totes les persones són com espero,
que només em tinc a jo,
com un eix
que gira sobre un mateix.

Les febleses d'un mateix són més senzilles de dir,
el difícil és mirar-me per dins,
com em miren els altres a mi.

Com en un grup d'amics,
no puc formar part del grup

si no soc igual que ells.
És tan enrevessat,
com una lluita sense fi.
Em sento exclosa dels meus amics,
de les persones que han estat
al meu voltant sempre.
La gent canvia,
però, si jo no vull canviar?
No vull canviar,
no almenys per poder tenir amics
que em valorin,
que m'estimin,
que m'ajudin a apreciar-me.
Per què és tan complicat?
Trobar la persona,
trobar-me a jo mateixa.
Qui ets tu?

Qualitat

Un càntic a la vida

Marta Barroso Llabrés

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Jo tinc un vincle entre la dignitat
i el millor dels meus actes de qualitat.

Això fa que sigui jo
un ésser humà amb valor.

La meva alegria il·lumina com el sol
i s'aferra al vent per a tothom.

Em diu l'abella que soc empàtica
recollint el pol·len enigmàtica.

I quina vida és aquesta?
Que el meu cor vol estimar,
però els llamps no em deixen
i alguna cosa he d'agafar
agafaré la saviesa,
agafaré l'amabilitat,
agafaré la mestria
per estimar amb bondat.

sé amb certesa
que amb totes aquestes qualitats
soc un pilar fort i indestructible,
amb un futur sense por
i amb coratge.

I què faré amb tot això?
Amb una bona fortalesa,
sé amb certesa
que amb totes aquestes qualitats
sóc un pilar fort i indestructible
amb un futur sense por
i amb coratge.

Autoretrat

M'importa massa

Raquel Hertrich Amengual
IES Madina Mayurqa

M'importa massa el que la gent pensa de mi,
si els parec agradable,
si encaix de la manera correcta,
si em vestesc amb roba que es veu bé.
Si som tota sola a un espai públic, pensen que som solitària?
Pensen que no tinc amics?
Sí que en tinc, ho promet.
I estaria amb ells, però i si ells també pensen que no sé estar sola?
M'importa massa el que faig a les xarxes socials, i m'importa massa lletrejar-ho tot
correctament i escriure el meu nom a la línia de punts fora equivocar-me.
M'importa massa quan envii emails als professors de l'escola, o quan he d'utilitzar el
lavabo i em fa massa vergonya aixecar la mà perquè els altres em veurien demanar-ho.
I és clar que sé que no és vergonyós per als altres fer aquestes coses.
Per a ells és normal, té sentit.
Però, simplement, no vull l'atenció que ells reben.
M'importa massa el que els altres pensen perquè sé que mai m'ho deixaran saber.
Només ells mateixos saben el que pensen de mi.

Feblesa **El monstre**

Elsa Hidalgo Castillo
IES Madina Mayurqa

Hi havia una vegada una jove neta nascuda en un petit poble on vivien les mateixes persones de sempre, tots es coneixien entre tots. Alina, als principis de l'adolescència, va començar a veure una cosa estranya, que al llarg del temps va agafar forma: un monstre.

El monstre la perseguia, però ella fugia d'ell molt angoixada per por que el monstre se la mengés.

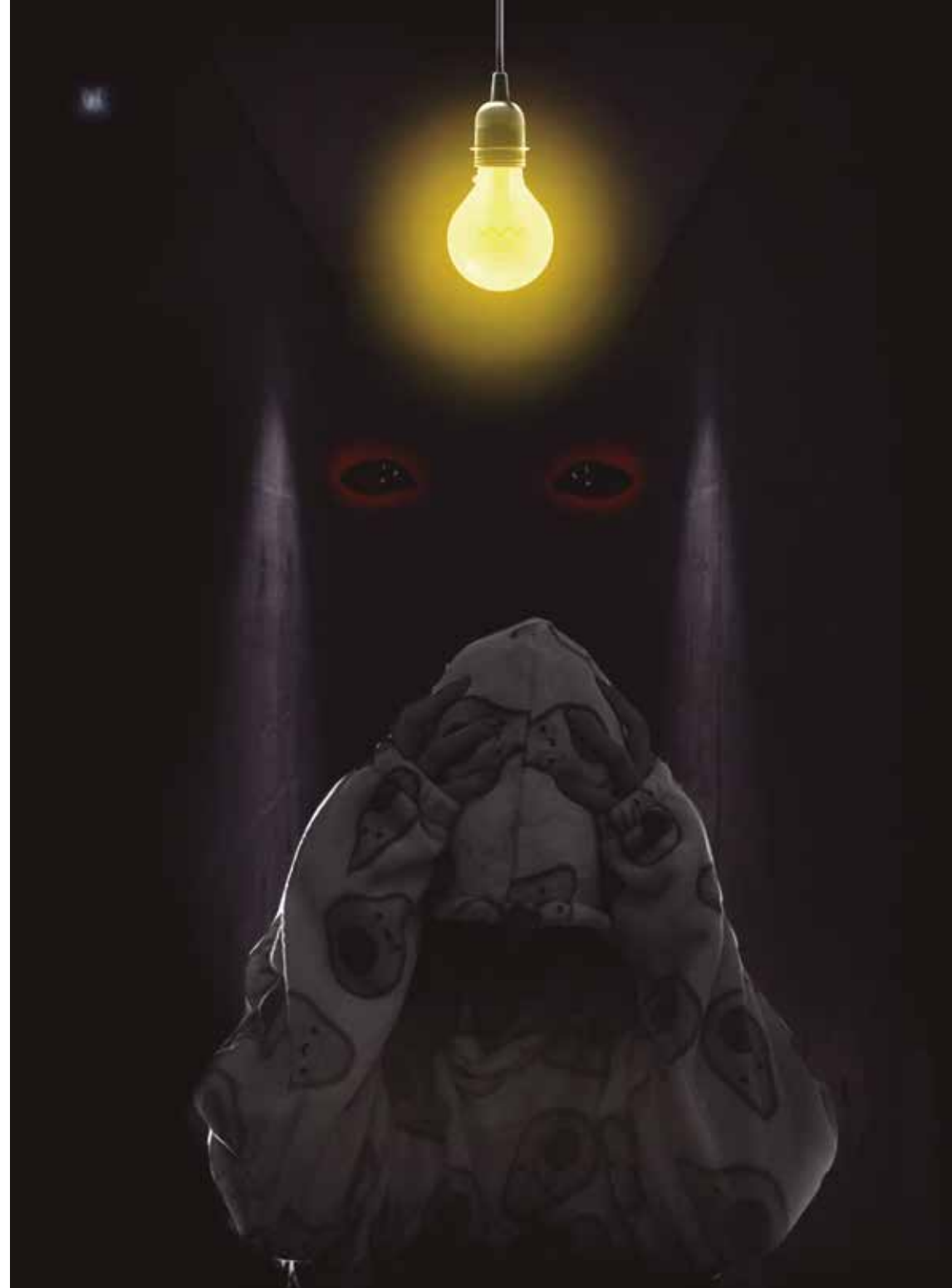
Quan l'Alina va complir catorze anys, el monstre apareixia de la seva forma més comuna, davall del llit, a la cuina mentre berenava, fins i tot quan es fermava les sabates.

Un migdia, mentre es rentava les dents va veure una ombra al mirall, algú que l'observava atentament. Va intentar escapar d'aquell lloc, però estava atrapada; el monstre la tenia acorralada. Es miraren atentament durant uns segons, fins que la tenebrosa bèstia va estirar la seva mà per intentar agafar la d'ella sense èxit. Al segon intent, va subjectar la cama de la nena i la va estirar cap a un forat negre obscur que es va formar on solia haver-hi la dutxa.

Al seu voltant, es va formar un núvol negre que va desaparèixer quan va tocar de peus a terra. De sobte, l'Alina va aparèixer a la sala de ca seva uns mesos enrere, quan la seva millor amiga li va enviar un missatge per anar a veure la posta de sol, però ella va decidir no anar-hi per peresa. Es va tornar tot fum una altra vegada i va aparèixer quan va passar d'anar de viatge amb la seva família i es va perdre el viatge de la seva vida. Tot es va tornar negre i va aparèixer al moment en el qual es va perdre l'oportunitat d'anar a veure els llums de Nadal amb el seu enamorat.

Tot va desaparèixer i es va trobar asseguda al sofà mirant la televisió, pensant en el que acabava de passar, i va recapacitar.

Al llarg del temps l'Alina va aprendre a controlar la peresa per no perdre oportunitats a la vida, i amb ajuda de la seva família no va aconseguir superar-la però sí que va saber controlar-la.

Objecte o animal

Sully

Leyla Hoshi Hochman
IES Guillem Sagrera

En el meu sisè aniversari, un regal va arribar.
Pelatge gris, Sully, un lligam va començar.
Aventures junts, rialles sota el sol,
Vuit anys després, el temps és un bluf.

Sully, el meu amic, a l'ombra de plata,
Amb ulls que narren històries de l'ànima.
En els meus dies d'infantesa, ballàvem amb esperança,
Ara, als catorze, la por avança.

El rellotge avança, el gat envellit.
En la seva gràcia, la tristesa creix.
Un temor persistent s'amaga a la boira,
que un dia Sully ja no respongui.

En nits silencioses, el meu cor plora.
Desitjo que el temps no jugui amb la seva hora.
Sully, la meva ombra, el meu amic fidel.
La idea de perdre't, un dolor cruel.

El meu llit és el meu lloc favorit en companyia de la teva presència.
El temps s'atura,
les angoixes se n'anaven
i les ferides se cicatritzaven.

Necessito que em prometis
que el dia que ja no hi sigui et reencarnis en un altre animal
i em busquis.
Busca'm fins a trobar-me.
Quan et trobi jo ho sabré,

Però en aquesta melodia trista de por,
Ressona l'amor, fort i més gran encara.
Vuit anys de rialles, de secrets compartits,
Sully, el meu confident, a l'ànima gravat.

En la dansa del temps, mentre avancem,
guardem els moments, com tresors que amaguem.
Que la tristesa no esborri la llum d'ahir,
Sully, el meu gat gris, en el cor, sempre a mantenir.

T'estàs fent vell.
Ha sigut un plaer estar en les teves sis vides.
T'estim tota la teva vida
i t'enyoraré durant la resta de la meva.
–Amb amor, per al millor gat, Sully. No em puc imaginar a una vida sense tu,
t'estimo molt.
jo sabré que ets tu,

Però en aquesta melodia trista de por,
Ressona l'amor, fort i més gran encara.
Vuit anys de rialles, de secrets compartits,
Sully, el meu confident, a l'ànima gravat.

En la dansa del temps, mentre avancem,
guardem els moments, com tresors que amaguem.

Que la tristesa no esborri la llum d'ahir,
Sully, el meu gat gris, en el cor, sempre a mantenir.

T'estàs fent vell.
Ha sigut un plaer estar en les teves sis vides.
T'estim tota la teva vida
i t'enyoraré durant la resta de la meva.
–Amb amor, per al millor gat, Sully. No em puc imaginar a una vida sense tu, t'estimo molt.

Qualitats

Ombres

Anya López Kulatunga

Col·legi Sant Josep Obrer

Som la part més fosca, més humana d'un ésser humà. Som aquells disgustos i defectes. Som aquelles nits sense dormir, aquells dies sense somiar. Som, som, som, som.

Som la perfecció, aquella que no deixa que el món sigui perfecte ni que, a vegades, falti una peça en el trencaclosques. Atac sense pietat l'esquerda minúscula, fins a arribar a la tempestat obscura, plena de perfecció immunda, que mai s'arribarà a complir. Som aquells objectius a sota de l'abisme. És necessari treballar en equip, relacionar-te amb la gent, si al final et fas mal a tu mateixa?

Som la incapacitat de demanar perdó. Aquell escut que protegeix els temors de no ser perdonada. Aquella espasa que talla sense pensar si els bocinets de l'atacat es recompondran, si la confiança perduda tornarà a aparèixer. Hi ha tantes coses per demanar perdó... Una simple paraula que pot trastocar el teu infern.

Som aquell desig impulsiu que tants de llamps ha incendiat la confiança. Fes el que vulguis, no t'aturis d'agafar això que mai podràs obtenir. Som aquella inseguretats imaginària que et diu a cau d'orella que és millor agafar que demanar. Som.

Som aquelles pors que creixen en el teu jardí dia a dia. No podràs aconseguir-ho, no podràs realitzar-ho, no pots perquè vas néixer massa feble per sobreviure a la teva pròpia galàxia de somnis. Cada dia anam creixent més i més i, en el moment més adequat, la nostra destralt baixarà, implacable.

Som aquella lava cremadora de paraules que al moment de l'erupció crem les persones que més estimes fent-los creure que ets al cim quan realment et trobes a l'inici. Et faig creure que voles alt quan voles a la mateixa altura que els altres ocells. Som.

Per què necessitar amor quan tens la por, la ràbia i la soledat?

Som conscient que encara queda molt de camí per recórrer, que encara he de conèixer més parts de la meva consciència. Que estic feta de llums i d'ombres.

He comès molts d'errors al llarg de la meva vida, però l'instant que deix de ser perfecta, quan deman perdó, quan m'atur a pensar en les conseqüències i m'aferr a l'amistat i a l'amor... torn a ser humana i adonar-me de les meves pors. Dels meus defectes. Dels meus disgusts. Perquè mai a deixaré de somiar.

Autoretrat

Què veig en el mirall?

Natalia Lozano Artigues

Col·legi Jesús Maria

Què veig en el mirall?
Veig una nina baixa, no gaire prima, però tampoc grassa.
Què veig en el mirall?
Una pell blanca i ulls marrons que ressalten.
Què veig en el mirall?
Uns cabells llargs, de color de terra, sense personalitat.
Què veig en el mirall?
Una boca rosada com la flor que creix d'una planta espinada.
Què veig en el mirall?
Un cap petitet, però més gran que els ous de guatlla.
Què veig en el mirall?
Un nas gran, com el d'una bruixa, pensaràs.
Què veig en el mirall?
Unes celles perfilades, iguals que les d'una pepa ben pintada.
Què veig en el mirall?
Una mirada que em transporta a la infantesa.
Què veig en el mirall?
Un somriure complicat d'escriure.
Què veig en el mirall?
Una nena amb somnis inassolibles, que fins i tot ella sap que no s'acompliran.
Què veig en el mirall?
Una nena que somriu gràcies a l'escalfor de l'abraçada de la gent que li dona suport.
Què veig en el mirall?
Una nena de tretze anys que observa un futur ple d'incerteses.

Autobiografia

Les peces del trencaclosques d'uns peixos d'ulls blaus

Edurne Manzano Vidal
Col·legi Sant Josep Obrer

Més que xerrar sobre qui soc jo, m'agradaria enfocar-me en quines persones han fet que jo pugui ser n'Edurne Manzano. Aquella que té por, però no tanta com per a deixar de ser ella. La que lluita pel que sent perquè és tan transparent que quasi es pot llegir la seva essència des d'enfora. Aquella a qui anomenen la "peixos d'ulls blaus".

Les primeres persones que vaig veure en néixer foren els meus pares. No sé molt bé què va passar pel meu capet aquell dia, però tinc la sort de poder dir que sempre han estat presents a la meua vida. M'han vist plorant per beneïtures, han escoltat la meua primera paraula, han vist quan em va baixar la primera menstruació o quan vaig tenir la meua primera parella. M'agrada pensar que veurem junts tot el que encara està per arribar.

La meua padrina és la meua persona preferida en el món i desitjo que sigui eterna. Ha estat la meua mare quan ho he necessitat. Ha estat la meua psicòloga quan no he tingut ganes de parlar. Ha estat la meua padrina per a consentir-me i per a explicar-me les seves anècdotes mil vegades. Òbviament, els altres padrins també han format una bona part de la meua història, però, sens dubte, ella ha guanyat el pòdium.

Jo no he tingut germans, però sí dos cosins que han adquirit aquest lloc. M'han demostrat que no cal ser germans biològicament per sentir-s'hi. Sé que si necessito alguna cosa, si passo per algun mal moment o només vull quedar per a fer una copa, els tinc a ells. El meu concepte de germà és aquest, portin sang meua o no.

Obrir el tema dels amics és una cosa delicada. Molta gent ha passat per la meua vida, però han estat com una estrella fugaç. Per la qual cosa, m'importen més les persones que ara mateix fan camí amb mi i que m'aporten valors, experiències i, sobretot, rialles, tot i no saber si m'acompanyaran sempre.

Des del dia 1 he tingut la meua millor amiga, n'Ainhoa. Ens vàrem conèixer just abans d'entrar a escola, quan teníem tres anys. És molt de temps, però no és rellevant quan sents aquell vincle. A l'institut no tot és dolent; he conegut gent increïble com en Juanma, un futur biòleg i un gran ballari; na Núria, una nina que ha desenvolupat el meu amor cap a la nostra llengua, o en Robert, amb qui puc tenir tant converses profundes com converses d'idiotes. Estic agraïda a tota la gent del club dels dispersos i la que m'ha fet ser feliç durant aquests intensos anys.

Finalment, na Lunay és una gran guanyadora d'un espai en aquest escrit. He viscut tantíssim amb ella que no sé ni com expressar-ho en paraules. És la meua pau i la meua llum després d'un malson. Simplement, em cal dir que estic tan orgullosa d'ella que vull que assoleixi totes les seves metes sigui com sigui.

Per a acabar, tal vegada us demaneu: això és una autobiografia? Idò sí, és única perquè és la meua.

Objecte o animal

Soc com l'aigua

Mauricio Marcelloni
Col·legi Jesús Maria

Soc com l'aigua, serè i tranquil en un entorn en què cap altre ésser pot alterar la manera que jo tinc de ser. Soc com l'aigua, element imprescindible de la natura, on la resta tenen la necessitat de gaudir amb la meua companyia i d'obtenir la meua ajuda per seguir endavant amb les seves vides úniques. Sí, soc com l'aigua, un ésser plàcid en els millors moments, però una persona problemàtica i destructiva quan gent impertinent treu el pitjor de mi: són aquests moments que em recorden que després de cada tempesta sempre surt el sol. Així és, soc com l'aigua, una persona a qui li agrada envoltar-se d'un ambient respectuós i harmònic, amb moltes qualitats i defectes, amb diferents temperaments que em poden definir com una persona amb caràcter. En definitiva, sí, soc com l'aigua.

Objecte o animal

Els auriculars

Xisca Martorell Olivas
Col·legi Sant Josep Obrer

Quin objecte seria jo si m'ho demanessin? Jo diria que soc uns auriculars; no hi ha vegada que no em vegis amb uns auriculars, Em semblen un dels millors invents de la història.

Els et transporten a altres llocs. Poden ser propers o poden ser llunyans, això és igual. Pots anar a un lloc especial, sigui la meva cafeteria preferida o al bosc del castell de Bellver, on em vaig perdre moltes vegades entre els arbres. També et poden transportar a moments, o tal vegada persones, tal vegada a aquell campament d'estiu on vaig experimentar la llibertat.

I si et duen a un lloc on mai has estat, però que per alguna raó em resulta familiar, tal vegada per un malson o un record que et transporta per una melodia celestial, però, oh, quin confort poder partir de la realitat per uns moments.

Qui diu que ha de ser en aquesta illa tan petita? Tinc el món sencer per trobar, amb una cançó em transporto a ribes del Guadalquivir o sobre l'Everest... i per a mi el més important: em porta a aquells braços que mai em varen abraçar, però sempre vaig desitjar.

Jo soc música, jo soc veus desconegudes que canten amb mi quan estic trista. També soc una musa incorporària, intangible que et fa un petó al cap quan et submergeixes a la seva indesxifrable melodia.

Jo soc, jo soc, però la pregunta és: els altres saben qui soc jo?

Qualitat

Estimar-se a un mateix

Noa Martínez Jiménez

FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

És un dilluns qualsevol, són les 7 del matí i m'estic preparant per a anar a l'escola. Avui tinc un examen de física i he estat tota la setmana estudiant. Ahir vaig estar repassant i m'ho sabia tot. Sempre intento ser optimista i enviar-me missatges positius; així segur que em va molt bé.

A l'escola ens han encomanat fer un treball en grup i els meus companys d'equip m'han nomenat líder. M'he sentit agraïda i sorpresa davant aquesta decisió. A l'hora del pati, estava xerrant amb unes amigues i una d'elles ens va explicar la dificultat per la qual estava passant en aquell moment. A mi se'm dona bastant bé escoltar els altres i ser empàtica, així que vaig intentar consolar-la i ajudar-la, perquè encara que sigui alegre i sempre estigui rient, sé distingir aquests moments seriosos.

A l'horabaixa, ja a la meva casa, em feia molta il·lusió anar al cinema perquè s'estrenava una pel·lícula que volia veure des de feia temps, però no podia. En aquell moment vaig haver de ser responsable i saber que no podia anar perquè tenia tasques a fer de l'escola.

En acabar el dia, em vaig fer una pregunta: qui som jo? Una pregunta fàcil a simple vista però amb un gran significat darrere. Les persones vivim centrades en l'opinió dels altres i en el què diran. Tenim vergonya i deixam de fer certes coses per por del que puguin pensar. Jo soc la primera persona a cometre aquest error, però he après que aquest pensament que ens turmenta és part de la nostra imaginació. Nosaltres decidim la importància que li donam als possibles escenaris sobre els pensaments desconeguts d'altres persones. M'he adonat que a vegades nosaltres som els nostres propis enemics perquè no confiem en les nostres capacitats i ens infravalorem. Necessitam que algú ens digui el que fem correctament per a creure'ns-ho. I és necessari saber els nostres punts febles, no obstant això, a vegades cal pensar en positiu i recordar-nos tot allò que se'ns dóna bé. Per això, he acabat el dia reflexionant sobre les qualitats que em caracteritzen.

Feblesa

Na Mia i jo

Yasmin Mohamed Bekour
Col·legi Sant Josep Obrer

El 5 d'octubre del 2009 va ser quan vaig néixer, però realment vaig començar a viure més tard, no sé quan, ni quin dia, però sí el perquè. Gràcies a aquests números em vaig adonar del que realment és viure.

No hi ha res que em representi millor que aquests números. Els números d'una bàscula abandonada a la cantonada del bany durant anys, bàscula que jo mateixa vaig reviure per a començar a viure al costat d'ella i mai separar-nos.

El seu nom és Bulímia, però jo li dic Mia. Així, quan parlo d'ella als meus amics no s'espanten. "Na Mia ha tornat a parlar-me." Ella viu al meu cap. Normalment es troba tranquil·la, però quan s'acosta l'hora de menjar és quan na Mia es posa en acció, em comença a murmurar les calories del que he menjat. A ella la molesta molt que en mengi més de set-centes. Si el número de la bàscula baixa pot ser que les calories pugin una mica, però tampoc tant. Na Mia és molt estricta. És per això que si em passo del límit vaig al bany havent dinat (no pot passar de les dues o tres hores) i em desfaig de les calories innecessàries. La meva millor amiga Mia té l'estómac molt petit, igual que l'estómac d'una fada; és per això que critica tot el que menjo i es fixa en les calories del menjar.

Jo realment estimo el menjar, em sembla increïble la quantitat de plats que es poden fer amb el menjar. El problema ve quan em veig en el mirall. La gent normalment pensa que si no t'agrada com et veus tan sols has de posar-te a dieta i fer esport, però quan en la teva ment tan sols hi ha un rellotge que només sona quan és l'hora de menjar, és impossible només fer esport i dietes que poden durar anys. Al cap de la gent amb trastorns alimentaris, al meu propi cap, tan sols hi passen mètodes ràpids. Penses que tens el control sobre tu mateix però no, l'has perdut. En el moment que comences a fer-ho cada dia és quan el TCA ja et té en les seves urpes.

Després de tot el que acabes de llegir, ara sí que et puc dir qui soc: jo soc els meus propis problemes, jo soc el que passa pel meu cap, jo soc el que crec. És per això que quan li preguntes a algú amb qui tens confiança "Qui ets?", es queda en blanc i tan sols et comença a dir el seu color favorit, el que fa en el seu temps lliure, i coses així. Però quan aquesta persona et conta els seus problemes és quan realment et conta qui és; quan aquesta persona t'obre les portes a la seva ment és quan saps qui s'amaga darrere d'"El meu color favorit és el verd i m'agrada llegir."

Objecte o animal

Quina transició!

Petra Parvu
IES Son Cladera

Era veritat que la meua vida era molt dura. Tenia moltíssimes ganes de ser un moix i no haver de fer res: dormir tot el dia i menjar quan jo volgués i que ningú em pogués dir res. Un altre dia dreta, amb vida, amb consciència, però... em sentia estranya, hi havia alguna cosa que no era com sempre, però no sabia què podia ser i ho vaig deixar passar.

Així doncs, vaig continuar amb la meua rutina de sempre: berenar d'una poma i prendre la meua pastilla de vitamines. A la universitat em sentia marejada, com si no fos conscient del que estava passant, fins que... vaig caure de la cadira! Estava veient la gent apropar-se a mi, però jo encara no sabia reaccionar en aquesta situació. Simplement era el meu cos que no reaccionava. Això era un somni? Havia pres la pastilla equivocada? Amb un fort impuls em vaig incorporar en aquell gran llit on em trobava. Era a l'hospital? Em sentia... diferent. Em vaig adonar que m'havia convertit en un moix, en el cos del moix que sempre havia desitjat, però com podia confirmar que això era real i no m'havien drogat? No sé per què em feia aquestes preguntes tan estúpides quan el que hauria de fer era aprofitar l'oportunitat de deixar aquella esgotadora vida d'humana.

Em vaig posar a quatre potes i vaig començar a explorar aquella casa desconeguda on em trobava, però que amb el pas del temps va passar a semblar-me familiar, com si hagués passat tota la vida en aquell modern indret. I si... només havia tingut el malson de ser humà? Quina transició!

Autoretrat
El far interior

Ariadna Porcel Fernández

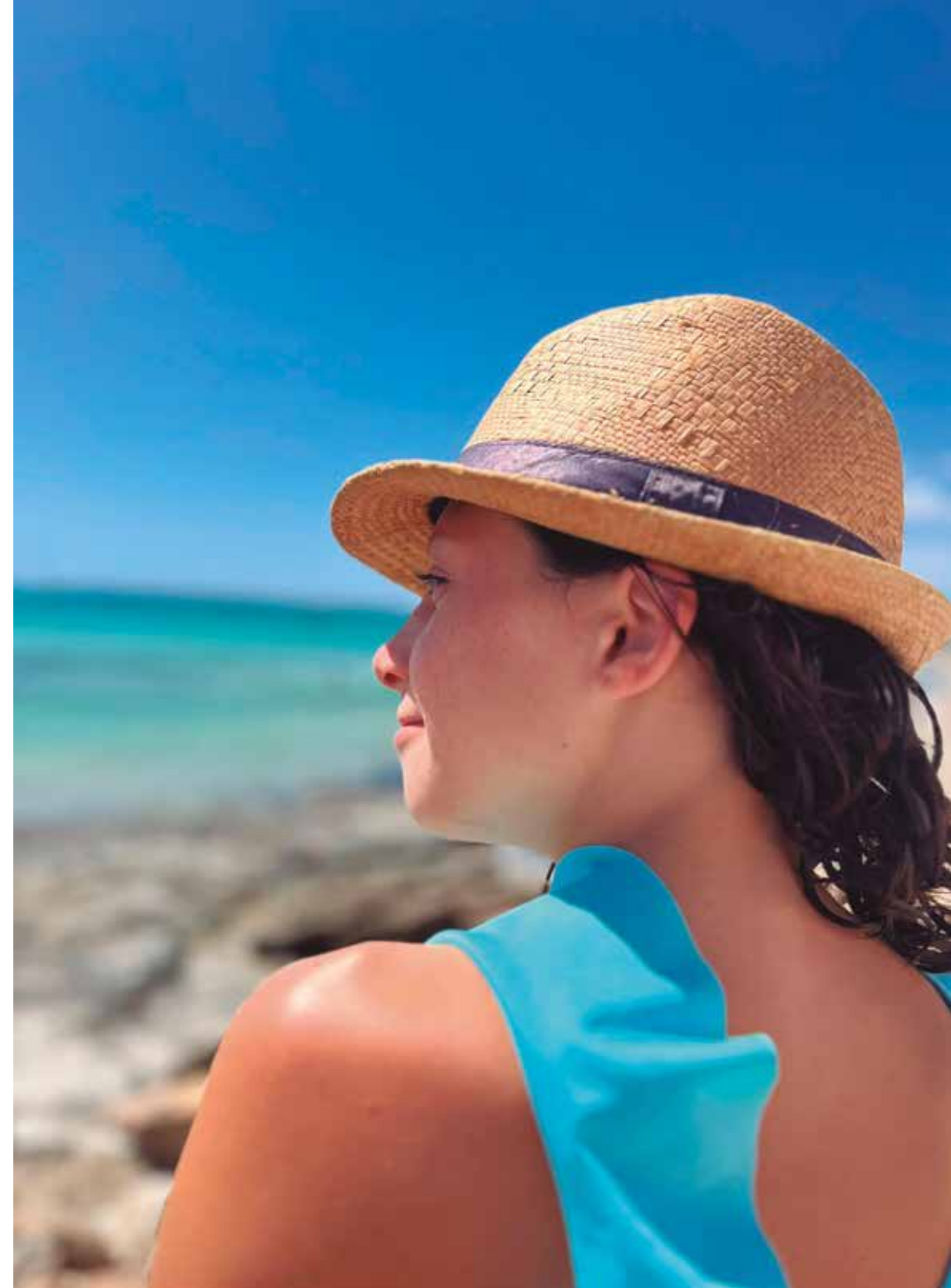
FECIB Col·legi Sant Vicenç de Paül (Cas Capiscol)

Com un far a lluny em sento solitària davant la tenebra que va avançant cap a mar oberta. No puc visualitzar les ones que colpegen entre les roques, i els bucs d'uns vaixells que si no fos per la llum del far navegarien cap a la deriva. La meva ment deambula buscant aquesta llum que m'ajudi a visualitzar la lluna entre una boira tan densa com les melodies que acorralen el meu cap... Els meus pensaments s'agenollen davant l'única llum que m'il·lumina i m'acompanya en aquesta nit tan fosca. Aquesta llum del far em recorda a mi!

Va il·luminar el camí de qui trobava al meu pas... I salva de les tenebres qui és a punt d'estavellar-se... Però qui em salva a mi? Si no fos per tu, far, qui m'il·luminaria? En aquesta nit tan solitària, on la brisa i la boira no donen cabuda a visualitzar les estrelles, i és que no aconseguixo ni veure la lluna, que no pot tan si més no apuntar el cap.

Els meus sentiments van a l'uníson incandescent de la llum que dona el far sobre la meva pell. Podria semblar que em cremés, però només vol salvar-me d'aquesta nit tan efimera. Ja no escolto soroll en el meu interior... em distreu el tic-tac del meu rellotge, i m'adono que comptant els segons, els minuts i les hores he deambulant entre una mar oberta amb els meus pensaments i he intentant no lluitar contra les ones aprenent a surfèjar a sobre...

La tenebra s'està esfumant i dona pas a una alba amb un cel tan vermell com la toscana, que s'entremescla amb la llum del far... On la lluna i el sol es deixen veure per un moment i formen tal eclipsi d'amor, que dissipa qualsevol mal pensament que pogués jeure en el meu interior. Gràcies per aquest espectacle, vida; gràcies, far, per il·luminar-me quan vaig creure estar perduda!

Autoretrat

Mare, i tu m'estimes?

Patón Serrano

Col·legi Sant Josep Obrer

Despertar cada dia és com enfrontar-se a un laberint d'emocions i pors. Soc un noi de catorze anys atrapat en un cos que no reflecteix qui soc realment. Soc trans, però per a la meua mare aquesta paraula és una amenaça, un monstre que no pot comprendre.

Cada matí, la incertesa s'apodera de mi. Com afrontaré avui el seu rebuig? Com bregaré amb les seves paraules feridores que es claven com agulles en el meu cor? Ella no ho entén. No ho vol entendre. La meua identitat de gènere és un secret que haig d'amagar per a evitar la seva ira.

Recordo el dia en què vaig intentar contar-li qui soc. Els seus ulls es van ennuvol·lar de ràbia i disgust. Les seves paraules van ser com ganivets tallants. "No pots ser així! És només una fase! T'estàs confonent!", cridava mentre la seva mirada m'estripava per dins. Des de llavors, em vaig sumir en el silenci, en la foscor d'un armari emocional que em sufoca dia a dia.

Cada pas que faig cap a la meua autenticitat és un desafiament. Vestir-me amb la roba que reflecteix el meu veritable ser és un acte de valentia que haig d'ocultar. Quan ella no hi és, em submergeixo en aquest món en el qual soc jo mateix, en què el meu reflex en el mirall coincideix amb el que sento en el meu cor. Però aquests moments són efimers, fugaços com el centelleig d'una espelma en el vent.

Les nits són el pitjor. És quan les llàgrimes es converteixen en la meua única companyia. El pes del seu rebuig es torna insuportable. Em pregunto si algun dia podré ser qui soc sense por, sense témer la seva desaprovació. Anhel el seu amor, la seva acceptació, però sembla tan llunyà com les estrelles en el cel.

El seu control sobre mi és sufocant. Cada paraula, cada gest, estan dissenyats per a modelar-me a la seva imatge, al que ella considera "normal". La violència de les seves paraules fereix més que qualsevol cop físic. Em fa sentir petit, invisible, com si no tingués dret a ser qui soc

A vegades em pregunto si algun dia ho entendrà. Si podrà veure més enllà dels seus prejudicis i abraçar-me amb amor incondicional. Però aquesta esperança s'esvaeix amb cada rebuig, amb cada comentari despectiu. Encara que em faci mal, he après a buscar la meua pròpia força, a trobar suport en aquells que sí que m'accepten i m'estimen tal com soc.

Malgrat tot, continuo sent jo. Soc fort, valent i digne d'amor. La meua identitat no s'esvaeix; està arrelada en el més profund del meu ser. I un dia, quan el pes de la seva intolerància ja no m'oprimeixi, seré lliure. Lliure per a ser qui soc, per a brillar amb la meua pròpia llum, sense por al judici d'algú que es nega a entendre.

Feblesa

Febleses i virtuts

Gabriela Aladid Ramírez
IES Josep Maria Llopart

Jo em consider una persona molt treballadora i curiosa. Record que des que era petita sempre demanava els meus dubtes a la gent major. Podien ser significats de paraules, pronunciacions correctes, dubtes en general o simplement demanar el nom d'algú tota l'estona per mai no oblidar-me'n.

La meva família de vegades em recorda que jo no sabia dir *significa* en castellà, sempre deia *nisifica*. Així que sempre que demanava dubtes de significats deia "Què nisifica?". Això resultava molt graciós als meus familiars i no s'aturaven de riure quan ho deia, encara que intentaven corregir-me. El problema és que quan se'n reien de mi perquè els feia gràcia, jo m'empipava molt. No m'agradava gens ni mica que se'n riguessin del que feia o deia, ja que per a mi era seriós i important. Quan això succeïa, m'empipava i em posava cara a la paret, prop de les cantonades, castigant-me a mi mateixa. Tot plegat els causava encara més rialles, tot i que sé que es preocupaven per mi.

També (com he dit) era una nina molt treballadora, per la qual cosa sempre volia ajudar tothom, encara que em resultàs difícil. El que més m'agradava, però, era rebre els elogis de la família i sentir-los dir que ho havia fet molt bé.

Pensava que de major tindria molts oficis (anava canviant-los segons les èpoques). Però sempre he tingut clar que volia ser cantant, ballarina i actriu.

A dia d'avui puc dir que aquests trets del meu caràcter (febleses i virtuts) encara perduren, tot i que ja no es manifesten tan intensament. M'he convertit en una persona perfeccionista que demana molt sobre tot allò que l'interessa. Hi he d'afegir que encara vull ser ballarina i cantant, però actriu no m'interessa tant.

La reflexió que vull fer explicant aquests records és que sempre he estat la mateixa persona. Però ara estic molt més segura de mi mateixa i som molt més forta a causa de tot el que he après i superat des de la infància.

Feblesa

Cinc monstres

Aina Alemany Sánchez

IES Joan Alcover

Cinc monstres em persegueixen allà on vaig. Encara recordo el dia en què la meva tutora va dir als meus pares que jo havia trobat un grup d'amigues. Ella estava contenta i, és clar, jo també. Anys després vaig adonar-me que regalar la meva amistat a aquelles companyes va ser un dels pitjors errors que he comès.

Cinc monstres em mostren els seus llargs somriures ensenyant les seves dents perfectes. Encara que les seves cares i els seus delicats cossos són distints, tots són iguals. El seu físic és amable, i no deixa rastre de crueltat, però si es mira a l'interior es pot veure que està podrit per l'enveja i l'egoisme.

Cinc monstres vaguen pels meus records lliurement. M'assenyalen cada error que he comès i cometré, cada moment de vergonya passat, per després martiritzar-me durant una estona infernal. Se'n riuen de mi quan vaig a comprar, i em demostren que la meva roba no és del seu gust a base de comentaris amb mala intenció, de la mateixa manera que ho solien fer sempre.

Cinc monstres ja no estan al meu voltant; en canvi, les seves ombres em turmenten. Durant el temps han anat deixant un rastre del seu pas a la meva vida, i encara no m'he recuperat de la devastació que van causar amb les seves flames d'odi.

Cinc monstres em persegueixen; sé que sempre ho faran. M'agafaran pels braços, s'abraçaran al meu cos amb tota la seva força, exigint-me que no els oblidí, per continuar orbitant dins el meu cap i els meus somnis, per no desaparèixer mai. Passaran els anys i la rancúnia no desapareixerà, ni tampoc ho faran els dolorosos records. Hauré de viure amb els monstres i lluitar esperant que el seu impacte s'esvaeixi amb el temps i les futures alegries que vindran.

Autoretrat

Raonament

Mireia Delgado Conesa
Col·legi Sant Josep Obrer

$$4x^2+31x-598=$$

... Notes? Ja no sé ni obrir la calculadora? Però realment no importa; no tornaré a ser capaç d'aconseguir la perfecció. Com a exemple hi ha el mateix fet que he escrit un doble espai en la segona pregunta, però no passa res. Som humana. Aprofitant que ho he obert, ja que encara queda més de la meitat del dia i no sembla que m'hagi d'anar molt bé, intentaré esplaïar-me per a tenir més sort concentrant-me en l'examen. Avui és el dia oficial de la sepultura de la meua vida social :). Resulta que "estàs sent egoista" era mentida, que "és culpa teua per no intentar-ho" era mentida i que "ets rara" és la hipocresia més gran que mai he sentit. Avui dia la gent fa por. Bé, en realitat sempre ha fet por, però era massa petita per qüestionar les intencions dels altres. Perquè ni els amics no donen cap llibertat; no es pot compartir la música que escoltes, fer acudits o tenir curiositat sense ser jutjat.

No obstant això, és una mentida per sentit comú; si no ets capaç de fer això no és amistat. Per això, a més de la sepultura de la meua vida social avui se celebra el final d'una relació molt tòxica, ja que avui he perdut la meua última amiga, amb la qual no podia fer bromes, mostrar sentiments negatius ni presentar els meus gusts. Escric tot això com si fos una persona forta, però he necessitat anys per a arribar a aquest dia.

Realment, la culpa de tot això no és ni d'aquella noia ni meua: només de la cerca de la perfecció. Intentar ser normal per a algunes persones ens porta al punt de fer el que sigui per tal que els nostres esforços facin qualsevol canvi. No es tracta de dependència emocional amb les persones, no es tracta de voler tenir una bona feina amb les notes ni es tracta d'intentar aprofitar els talents per a tenir un distintiu.

Tot és la perquisició de la perfecció. Després de guanyar uns anys d'experiència social, t'adones que la perfecció resideix a ser "completament normal" i per envoltar-se amb persones que t'animen amb aquesta idea (com l'al·lota tòxica) aconseguiràs el títol de "dement" o "rar" per posar tant d'esforç en una cosa "tan natural". De totes formes, no ploraré per haver-me quedat sola després d'haver sobrepassat tal obsessió, sobretot quan tinc un examen en una hora. Sense més preàmbuls, deixaré de perdre el temps i obriré finalment la calculadora.

Objecte o animal

Les qualitats dels animals dins mi

Júlia López Sotos

Col·legi Sant Josep Obrer

Pensaments tramposos. Animals llests,
per fora una sagaç guineu, amb gests plens de secrets.
Però al cor, fidel com el gos lleial,
la innocència destaca, una duplicitat social.

Misteriós dilema, si bon o mal camí,
guineu astuta o gos incaut, no sé qui soc, dins mi.
Joc de supervivència anomenat vida; faig una finta o un moviment sincer?
Dues personalitats que es perden en jo, com el vent en l'èsser.

Autobiografia

El petit nin

Aitor Parra Lezaín

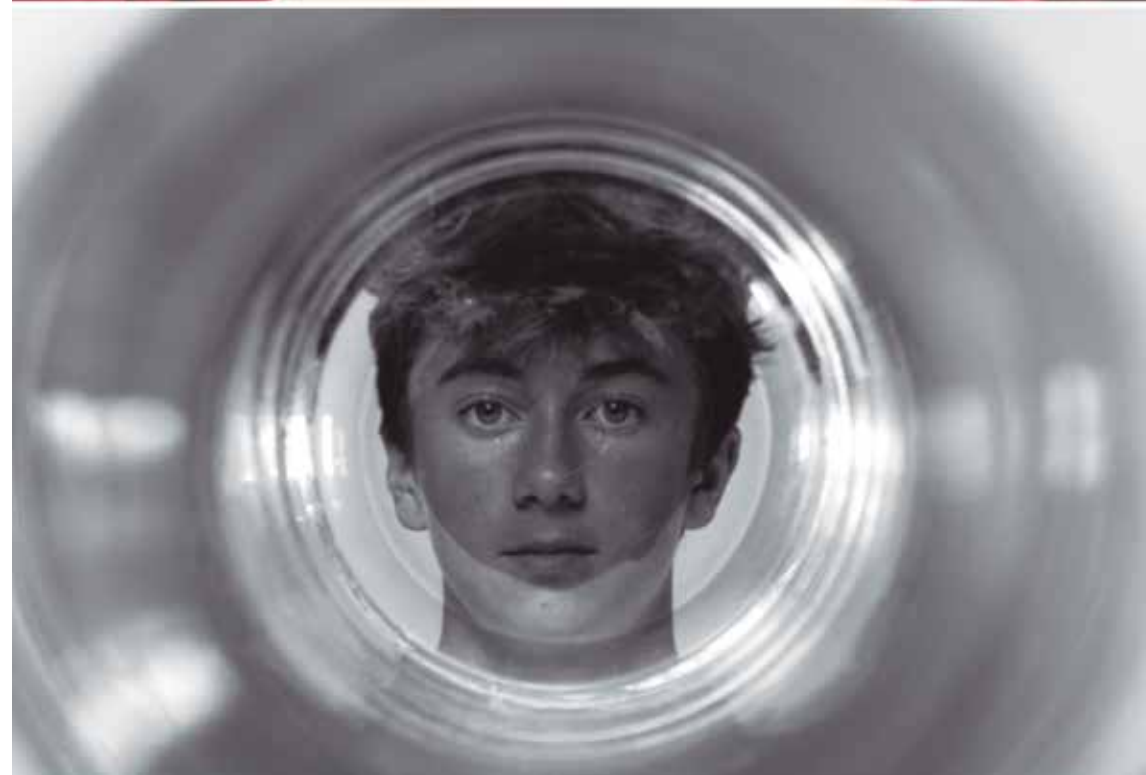
IES Joan Alcover

Això era i no era un petit nin, un nin que no feia més que cridar. Portava un jersei que era molt antic, de color vermell fort, amb un munt de forats. Sense cap altra vestimenta, flotava involuntàriament per un immens buit negre, més que la mateixa nit, sense donar importància a tot el que l'envoltava. Un rastre d'explosions de color vermell perseguien el nin i coincidien amb les seves pujades d'ira. El nin insultava i ho maleïa tot, fins que no va poder cridar més...

Això era i no era un nin mitjà, ni molt jove ni molt gran. La seva expressió era molt trista, com si la seva vida fos un funeral constant. El seu jersei era de ratlles horitzontals blaves, clares i fosques. Un jersei que, si te'l poses, segur que plourà molt aquell dia. Ell es trobava flotant enmig d'un immens buit gris, excepte per un petit rastre de color blau fosc que deixava en moure's. Aquest nin no podia fer res, i sentia com l'únic acompanyament que tenia era la soledat, ja que ni tan sols la seva consciència el volia acompanyar. Ell deia, entre murmuris, que era un desgraciat i que no sabia per què patia tot això...

Això era i no era un nin gran. Havia crescut moltíssim, tant que el seu jersei de color groc mel li anava molt justet. La seva expressió irradiava felicitat, perquè havia vist al fons un punt negre dins un buit blanc, que fins ara pareixia infinit. Ell pensava que aquell punt negre era una manera d'escapar d'aquell lloc blanc interminable, i cada vegada que s'hi acostava més li feia la sensació que aquell espai tan blanc es feia més i més taronja. L'emoció envaïa tot el cos, però quan va arribar al punt negre no hi havia res...

Això era i no era un nin que s'havia tornat petit, amb un jersei vermell.

Objecte o animal

El llop, la guineu i la formiga

Alejandro Molina García

IES Josep Maria Llompart

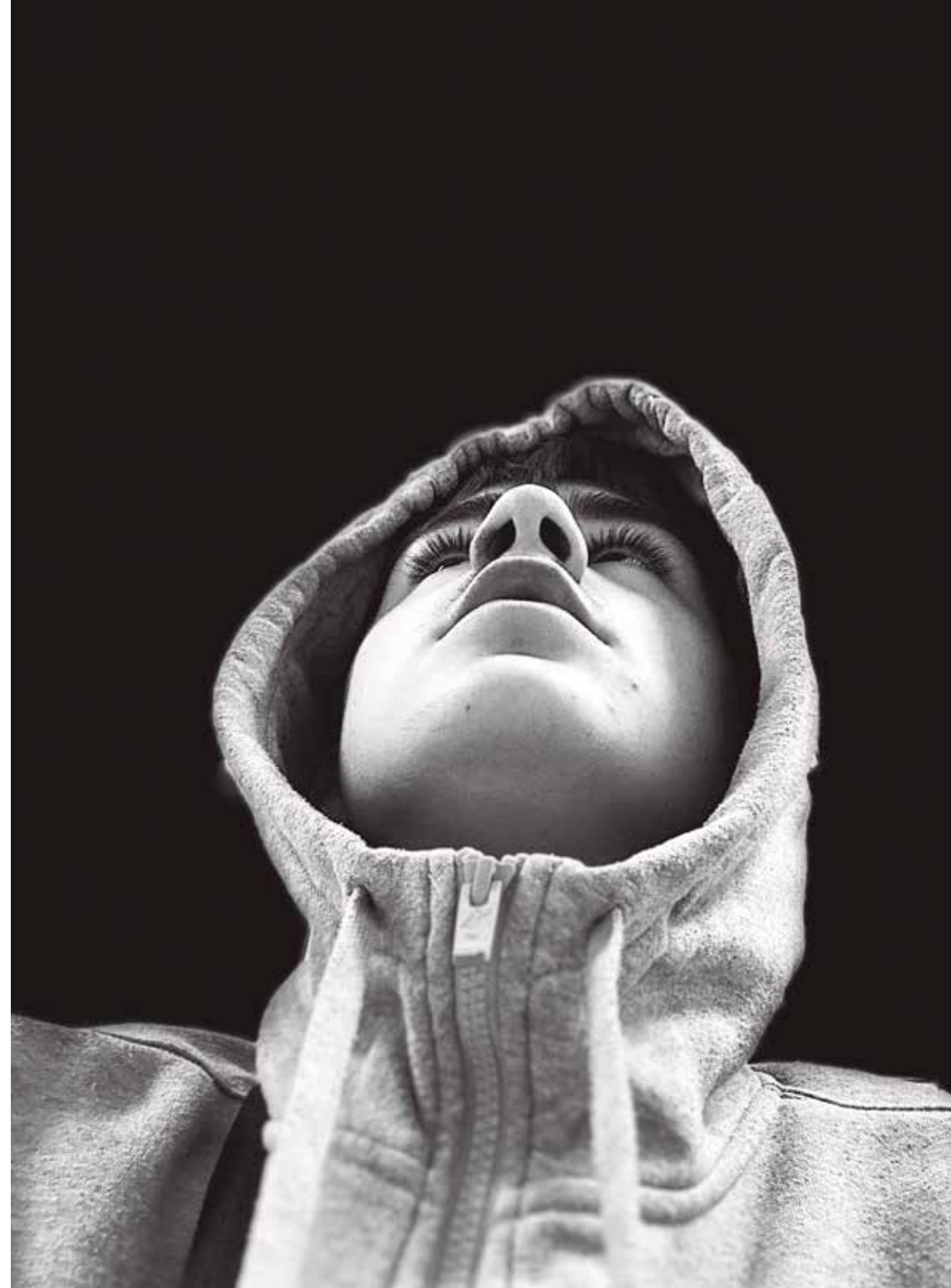
El meu nom és Alejandro Molina i als meus 16 anys em considero una persona amb habilitats diverses. Les meves destreses van des de l'àmbit de la informàtica al de la fotografia i de la música. Totes tres disciplines defineixen la meua identitat, tot i que es revela un talent innat per a la tecnologia. Malgrat que soc introvertit, destaco per la meua amabilitat i la meua empatia (qualitats que sempre duc amb mi).

La meua connexió amb animals com el llop, la guineu i la formiga reflecteix facetes importants de la meua personalitat. El llop simbolitza la meua força interna; la guineu, la meua astúcia, i la formiga –amb la seva força i mida diminuta– representa la meua resiliència. Aquestes relacions manifesten la complexitat del meu ésser, un equilibri entre la fortalesa i l'adaptabilitat.

No obstant això, com tot individu tinc els meus punts febles. La meua permissivitat amb els altres; la meua dificultat per dir no, que amb el temps estic aprenent a superar. De vegades, actuo sense pensar, un tret que reconec com a debilitat. Però he après que la clau és trobar l'equilibri entre la generositat i l'autoafirmació.

La manca de concentració ha estat un altre desafiament en el meu camí. Però amb paciència, determinació i tenacitat he descobert que aconsegueixo assolir les metes que em proposo. La resiliència i la capacitat per superar obstacles que comparteixo amb els animals amb els quals m'identifico són en mi ben evidents.

En resum, soc n' Alejandro Molina, un jove en constant creixement. L'habilitat tecnològica i l'amabilitat defineixen la meua essència. Alhora, però, reconec les meves febleses i amb aquest objectiu treballa per establir límits i aprendre a dir **no**. La meua història tot just es comença a escriure i m'emocio quan descobreixo les capes més profundes del meu ésser, a mesura que avança en aquesta travessia anomenada **vida...**

Qualitat

La reflexió de tu mateix

Leonardo Oliveira Martins
IES Arxiduc Lluís Salvador

Qui soc jo? Quina pregunta, no? Potser estàs llegint aquest text amb un objectiu final, que és saber qui ets? Però, realment, t'ho has preguntat prou vegades? Bé, de totes les maneres, t'explicaré com podem arribar a ser.

Primer de tot, has de saber que ningú, ni jo ni Albert Einstein ni el millor psicòleg pot saber qui realment ets. Potser un psicòleg et pot ajudar... No ho sé.

La veritat, no m'agraden gaire. Defenso l'opinió que només jo sé qui soc, no d'altres. Però bé, diria que l'ésser humà, tant dona com home, té uns quants sentiments; en d'altres ressalten més i en d'altres, menys. Però, sí que és veritat que per més que ens costi acceptar la realitat, no ho pots amagar tot. Durant aquest temps m'he adonat que compartir els teus sentiments, problemes o coses que et turmenten és molt bonic i beneficiós la major part de les vegades, perquè et treus un pes de sobre. I hi ha gent que pensa que és de covards i no, no ho és.

De fet, és de valents (valentia) perquè t'arrisques a sentir una bona o mala opinió dels altres. Obviament, hi haurà qui estigui llegint això i dirà: "És clar, si jo entenc el que dius, però no m'agrada confiar en la gent o no m'agrada compartir els meus problemes perquè no vull preocupar ningú..." Si jo ho puc arribar a entendre.

De fet, jo pensava així fins que em vaig adonar que confiar és millor del que m'esperava (confiança). Aleshores confia en els altres i deixa fluir els teus sentiments per les relacions adolescents o amb la teva família (amor).

I si et traeixen o erres en fer-ho no et preocupis; la vida consta d'errors. L'important és que d'aquestes errors n'has d'aprendre (llició). Si caus en un lloc no tornaràs a passar per aquí, no és així? O no hi passaràs o aniràs amb més cura (aprenentatge). Doncs així de fàcil és la vida mateixa. Estem constituïts per un conjunt de sentiments o emocions, com vulguis anomenar-ho, i el més crucial és que aquestes emocions ens diuen com realment som. I de vegades ens deixem portar per la part física i no ens fixem en la part interior.

Te'n posaré un exemple: si una persona mira cap a un punt fix durant una bona estona, tu creus que estarà bé o malament? Molta gent dirà: "Doncs malament, o potser bé", però realment no ho saps si no li ho preguntes. I et contestarà si era una distracció o realment estava malament. I això és una qualitat que és ser empàtic (empatia), cosa que molts no tenen, però mai cal jutjar. Com diu la Bíblia: "No jutgeu i no sereu jutjats."

Autobiografia
Ser amarg com el cafè?
Alba Picazo Rodríguez
IES Josep Maria Llompart

Això és una pregunta que encara no té una resposta ferma, que encara cerc. Estic en el camí de trobar-me a mi mateixa. Fins ara he fet una bona feina, però encara em queda molt per descobrir.

En alguns aspectes tenc les coses clares, com per exemple la meva orientació sexual, però n'hi ha d'altres que no tenc tan clars. Em descriuria com a jove empàtica, treballadora, enèrgica, però també pessimista, molt ansiosa i amb un fort temperament. M'està costant molt trobar les paraules per dir qui i com som, perquè estic en procés.

Quan era petita hi havia coses que em feien feliç, però ara em són del tot igual o no m'agraden. En aquella època tampoc tenia els problemes que tenc ara i donaria qualsevol cosa per poder tornar enrere. Tenc quinze anys, però sent que la meva vida realment va començar quan en tenia dotze, en començar a l'institut.

Durant els darrers tres anys he viscut moltes experiències que m'han mostrat com és la vida realment i, *saps què?* No és tan fàcil com em pensava. No sabia que amb dotze anys hi havia tantes coses que em podien afectar de manera tan negativa, que no eren culpa meva però era qui en pagava les conseqüències.

M'imaginava que de gran el meu món seria de color de rosa i que tot m'aniria bé. No record el moment exacte quan tot se'm va torçar i es va convertir en un espectre gris.

Per això, de sobte, em sent molt cansada, com si el món m'hagués tret tot el que tenia. Som una persona que tot ho pensa massa. Sovint em menj el cap amb coses sobre les quals no tenc cap control i em fan una mala jugada. És com si tengués una planxa roent sobre el cap i una veu que diu que no som suficient.

Ho som? Els meus amics i familiars diuen que sí, però si fos mentida? Mai no ho sabré. De vegades no em sent suficient i se'm forma un nus a la gargamella, a punt d'esclatar. Quan succeeix això intent explorar-ho i trobar què o qui m'ha fet sentir així i com m'ha pogut fer malbé la vida.

De fet, ningú no pot notar les meves llàgrimes, ningú no pot captar la meva tristesa, ningú no coneix el meu dolor.

Llavors, per què tothom reconeix els meus errors? En el moment que els vaig explicar el meu patiment em varen fer més mal, així que vaig aprendre a deixar de parla-ne. Sé que he de millorar en molts aspectes, com per exemple el meu temperament.

Jo hauria d'estar orgullosa de mi mateixa per com he afrontat aquest període vital, que va des de les batalles silencioses on he lluitat, fins a moments on he caigut i m'he aixecat, sempre mirant endavant. No som rancuniosa, tot i el mal que m'hagin fet, encara m'importaran.

Un element amb el qual m'identific és el cafè: al principi és amarg però, a mesura que li poses sucre torna dolç, depenent de la quantitat de sucre que li vulguis posar si no t'agrada amarg.

Qui som jo, llavors? Som una adolescent que encara no sap on em conduirà la vida i tracta de descobrir-ho. Una al·lota que no es rendeix i dona el millor de si mateixa. Tot això som jo!

Objecte o animal

Jo

Hannah Picornell Cortés
IES Josep Maria Llompart

Jo som una persona, normal, encara que pens que no hi ha ningú del tot normal, ni comú, ni perfecte, ni tan sols especial. Crec que tots i cadascun de nosaltres som diferents i fora del comú, cap ésser humà no és igual que un altre.

Pots ser que compartim inquietuds, però cap persona reaccionarà mai igual davant un mateix fet.

Em definesc com una al·lota entusiasta, amb il·lusions i somnis, amb desitjos i objectius. Som decidida i centrada en el que vull, però també som tímida, insegura, sensible i amb poques habilitats socials.

No som alta, ni baixa, ni guapa ni lletja, ni intel·ligent, ni beneita; som jo i amb això em basta. M'agrada com som i no vull canviar les meves virtuts. Si en qualque moment no m'agrada alguna cosa de mi, la canviï (si vull, si no l'accept) perquè vull ser jo mateixa i mantenir els trets que forgen el meu caràcter.

Sé pintar, però no dibuixar. Sé ballar, però no cantar. Puc llegir novel·les i escriure quan sent la necessitat de plasmar el que sent o el que pens. No sé anglès, encara que m'agradaria. No sé tocar el piano, encara que em fa molta il·lusió. Sé que de mica en mica (si ho vull de veritat) m'esforçaré i ho aconseguiré.

Som molt sensible: això és una feblesa, una debilitat o una fortalesa? Encara no ho sé...
El que puc afirmar és que m'agradaria no ser-ho tant.

Em conec i m'encanta passar temps amb mi. Puc gaudir de molts plaers i experiències
en soledat. Tot i que m'agrada estar acompanyada, és necessari saber estar amb mi
mateixa. Tal vegada sigui una de les meves febleses (ho crec!).

Ser sensible no és dolent (ho sé), però no m'agrada ser-ho tant. Que m'agradi tant estar
sola tampoc no és bo, perquè després no sé comunicar-me amb els altres com voldria.
Em costa parlar amb desconeguts i ho he de millorar.

L'objecte que em representa és un llapis, perquè sense tenir en compte que el controlam,
va per on vol, traça el que vol i si es queda sense punta sempre se'n pot tornar a fer.

Llavors, qui som jo?... Som jo i això em basta!

Autoretrat

Com un gat

Irene Maria Ruiz de Peralta
IES Madina Mayurqa

Caminava per la fosca. Els ulls, melats com l'alba, clavats en una lluna vella que eclipsava totes les estrelles més distants; les orelles, que podies confondre amb muntanyes, sempre atentes a tots els estímuls que acollia la nit, i els bigotis, llargs com un dia sense afecte, que mai tenien en compte com de molt se'ls necessitava. A vegades, no tenim prou en compte el que hem de menester i que sempre està davant nostre fins que ja no hi és. Però què havia d'anar a saber; només era un moix.

Sempre adormida. No feia falta que estigués desperta, ja que era solitària. També era gran i sàvia. Color de pera quan les fades sortien a posar els regals que decoraven tota la seva extensió i color d'oliva quan aquests regals arribaven al seu darrer son.

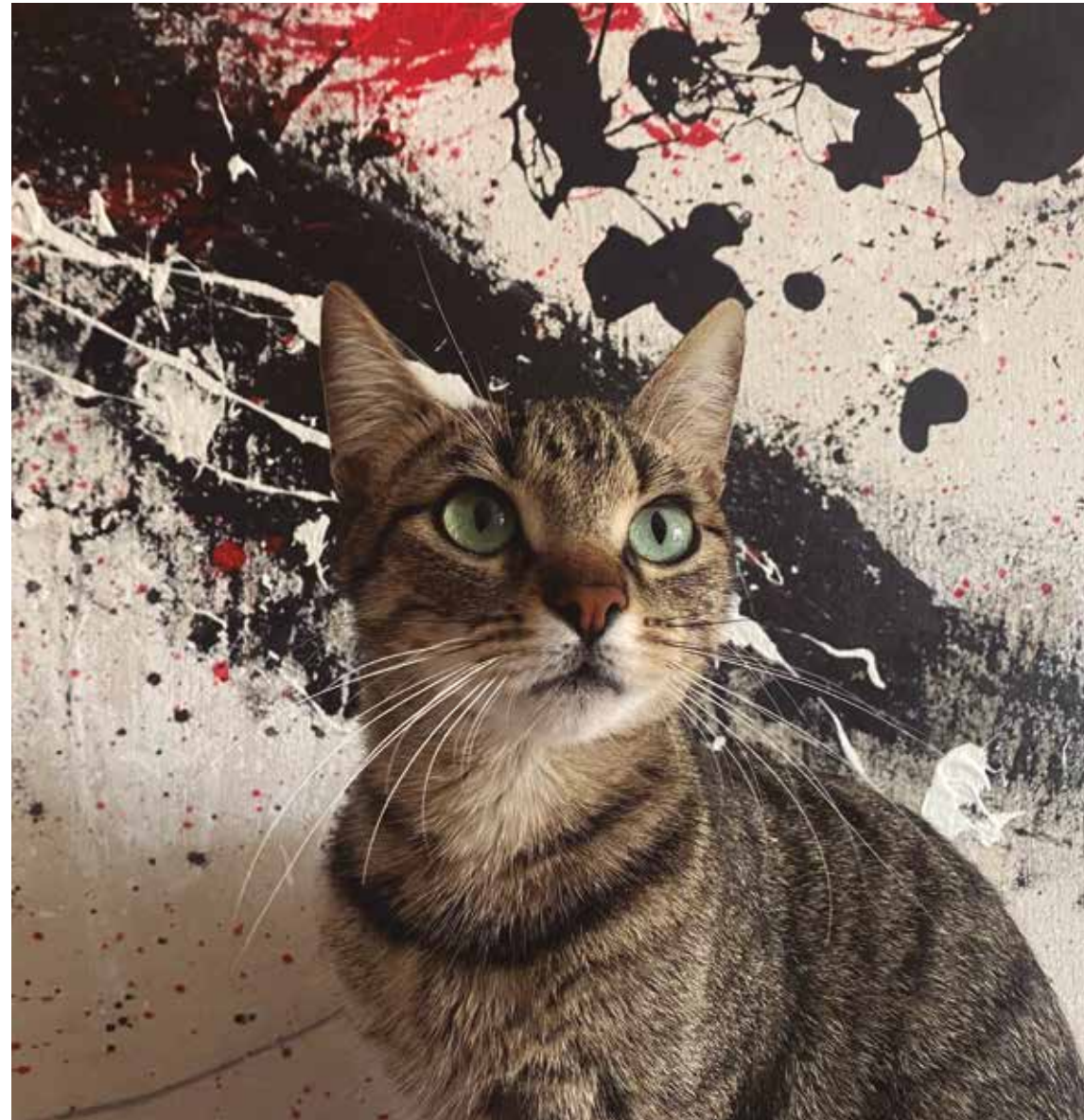
Les podies confondre amb les orelles d'un moix, però és igual el que un simple moix pugui fer; tot és insignificant comparat a la seva immensitat. Es van adonar que és igual el que facis, la Terra continuarà girant i elles romandran aquí, no es mouran. Però què havien d'anar a saber; simplement eren muntanyes.

Anava i tornava, com la lluna que tant estupor li causava al moix i com els regals que deixaven les fades en les muntanyes.

Ella era blava, com un últim adeu, com un últim avís, com el saber que aquella cosa que estimes tant expirarà d'aquí a no gaire, com l'última vegada que respire el seu perfum, com l'última vegada que li fas un petó.

Com l'última vegada. Era blava, com la calma de la primera vegada que et va tocar, com la calma d'aquell record, com la calma d'escoltar aquella cançó. Com la calma. I anava i tornava, a estones duia últimes vegades, cada cert temps duia calma. Anava i tornava, i pots pensar que duia més últimes vegades que calma, però per una última vegada ha d'haver-hi una primera. Mai saps què durà, però saps que se'n anirà i tornarà. La veritat és que ella pensava que mai va tornar, perquè mai se'n va anar, atès que l'important és mai no fugir de tu mateix, ja que les coses que se'n van i tornen són externes i que res és per a sempre. Però què havia d'anar a saber ella; només era la mar.

I jo, que vaig aprendre que has de tenir cura de tot perquè no saps quan se'n anirà, que res és prou important per no dir el que vols dir, i que res és per a sempre, amb una llarga carta feta a mà, me'n vaig anar a dir-te adeu perquè sé que el temps és una estona per esborrar-te.

Autoretrat

Bocinets de mi

Emilie Sánchez Bujosa
IES Josep Maria Llompart

Fa temps que visc amb la por constant de perdre una part de mi i no poder omplir aquest buit. Tal vegada és qüestió de maduresa, perquè les persones a mesura que creixem sentim com les nostres preocupacions s'incrementen, juntament amb les responsabilitats que es dipositen en nosaltres.

“La lluna també passa per fases per tornar a ser plena.” He perdut el compte de les vegades que m'he repetit aquesta frase que ma mare em diu cada vegada que sent com la tempesta em consumeix.

Entre els seus braços, amb aquella escalfor que aporta la pau que només una mare sap oferir, és on em cura i tot floreix. Ma mare és la dona més pacient i resilient que he conegut. D'ella he heretat grans qualitats i he après a gestionar la realitat, encara que no sempre sigui fàcil.

Se sol dir que les persones estam fetes de records, de memòries, d'experiències. Pens que les nostres vivències no ens representen, més aviat és la manera que ens enfrontem als obstacles del camí allò que determina qui som realment. Per exemple, la meva padrina sempre tracta de veure les fortaleses d'una persona. Creu que tothom posseeix virtuts que haurien de ser reconegudes, tant com les seves febleses. De fet amb la seva fortalesa m'ha ensenyat una accepció diferent de la paraula *empatia*. Sobretot amb el seu exemple, perquè la meva padrina és molt forta i sempre ha lluitat per defensar la seva opinió.

Els joves necessitem els nostres models a seguir, persones que representen aquells valors i actituds que admirem. A mi, les dones que m'han influenciat més a la vida són la meva mare i la meva padrina.

Totes dues formen part de mi, i és que en els moments més difícils, quan el cor se'm trenca, m'ajuden a recompondre'l. Són un pilar indestructible, un bocinet de mi que ningú mai no podrà llevar-me (exceptuant la mort). Aquesta que en arribar silenciosament ens allunya d'aquells que han completat el nostre ésser. De fet, la mort dels nostres estimats ens força a viure amb els records estotjats que estimarem de manera eterna, malgrat que la nostra natura sigui efímera.

Qualitat

Passió

Raquel Sánchez Sánchez
IES Josep Maria Llompart

Físicament em considero una persona atractiva. Tinc uns grans ulls verds, uns llavis gruixuts i un nas gros. Soc molt prima, de pèl fosc i mitjana estatura. Psicològicament soc molt més complexa, perquè tinc molts interessos i inquietuds que són conseqüència de la meva personalitat energètica, metòdica i espontània. Puc afegir-hi que soc extremadament intensa, m'escalo la definició literal i exacta de *passió*. Quan vull alguna cosa, estimo algú, tinc un desig... no puc parar de pensar-hi, ho vull exageradament i intensament, fins al punt que em puc passar hores i hores fent allò que tant m'agrada. Per aquesta mateixa raó també soc determinada i perseverant. Si em proposo un objectiu el persegueixo i no em rendeix fins a aconseguir-lo, malgrat que sigui difícil o resultat d'una llarga l'espera.

També admiro la meua motivació, perquè he tingut una vida força difícil, amb problemes extrems que ni tan sols un adult podria suportar en la seva vida. Malgrat això, el sol fet que millori la meua situació mínimament em motiva a pensar que tot pot millorar per molt horripilant i brutalment cruel que sigui.

Una cosa que he de millorar de mi mateixa és com em tracto. Tinc una gran autoestima però no la demostro, ja que no em respecto, ni em dono el tracte que sé que em mereixo. Sé que necessito i vull fer-me respectar.

Aprendre a defensar-me, tenir bons hàbits, dedicar-me temps, prioritzar-me i molt més... Confesso que mai no m'ocupo de mi prou per poder-ho oferir després a la resta (companyes, amics i familiars).

Em considero algú força complex, per la qual cosa no hi ha cap objecte que em pugui definir. Soc de fet un conjunt equitatiu i a parts iguals de coses diverses.

Em considero bella com una rosa, astuta com una guineu, intel·ligent com un ordinador, forta com el ferro... Però, en canvi, a aquests mateixos objectes o animals amb els quals em sent en certs aspectes identificada, també m'hi oposo fermament.

He de dir que puc ser feble com una rosa però, al contrari de la flor, si a mi em tallen torno a créixer. Tampoc no soc agressiva com una guineu, ni meticulosa com un ordinador. No hi ha una resposta per dir "quí soc jo, realment?" Tots som simplement éssers humans. No som gens especials, ni ningú en concret.

Només som individus complexos en constant mutació. Esdevenim interpretacions de la nostra pròpia identitat. Gent que ha arribat al món amb l'únic motiu de no tenir un motiu per existir i poder crear-lo nosaltres mateixos. Simplement existim i volem ser-hi fins que no puguem més.

Llavors, deixem que les nostres vides flueixin, sense donar-los un rumb fix per tal de ser eternament mutables. Som potents des del nostre interior, però exteriorment no som res. Els humans som complexos i aparentment simples. Ho som tot i no som res. El nostre únic motiu és no tenir-ne cap. Llavors, jo no soc ningú, només existeixo fins a arribar a la fita final.

Feblesa

Ajuda'm

Jana Verdera Planells
IES Madina Mayurqa

Em trobo en el període més difícil de la meua vida: l'adolescència.

Una etapa d'autoconeixement en la qual hauríem de començar a trobar la nostra pròpia identitat. I això, de fet, és el que m'està perjudicant més. Em miro al mirall i l'únic que vull fer és rompre'l en mil bocins.

Des d'aquell dia que vaig saber que l'Anna, una noia de classe, havia creat un grup de WhatsApp insultant i ridiculitzant el meu cos, no he tornat a ser la mateixa.

M'encantaria tornar a la meua infància, quan menjava sense remordiments i em posava qualsevol mena de roba sense preocupar-me pel que diguessin els altres. I encara que sé que no hauria de ser així, se'm fa completament impossible evitar-ho. Em trobo sola en una societat que li dona més importància al perfil de les xarxes social que a qui ets realment. Les injustícies apareixen cada cop més pel simple fet de ser dona.

A l'institut, al carrer, a casa, la igualtat és inexistent. I això és el que em fa més mal: pensar que estem millorant les coses quan en realitat les empitjorem. Quan arribo a casa, ma mare ja no m'espera a casa. Des d'aquell tràgic 18 de novembre de 2016, el seu somriure ha deixat d'il·luminar la meua vida i amb ella se n'ha anat la meua felicitat. Visc en constant tensió i preocupació. M'encantaria poder evadir-me del món, però les experiències que he viscut m'han marcat massa.

Em trobo sola, descuidada. Necessito ajuda.

Qualitat

La meva identitat

Aicha Zouitni Grouf
IES Son Cladera

La pròxima vegada que preguntin per mi
diré que soc la noia de les poesies i dels sentiments intensos,
aquesta que nota els detalls petits,
però pretén no veure'ls,
aquella que pensa les coses massa i tantes vegades,
i recordarà les teves paraules fins i tot després de mesos;
aquella que plora si li dones una carta
i t'estimarà per sempre
fins que el seu cor es parteixi.
La noia que s'enamora de pressa
i li encanta romantitzar la vida,
que estima sense mesura, sense importar que al final surti ferida.
La que viu en el futur
esperant que sigui millor que el present,
en què res és segur.
Entendre que és molt millor tenir qualitats reals
que tenir qualitats fictícies.
Qualitats que es desprenen del meu ésser
esperant algun dia poder ser.

1r de batxillerat

Objecte o animal

Un llibre

Panyu Ferrer Agius
IES Madina Mayurqa

Soc com un llibre infinit, on pots trobar totes les meves aventures. El meu rostre és la portada. Potser no sigui la més bonica, però està ansiosa perquè l'obris.

La coberta i les pàgines són la meua pell i els meus músculs. Encara que sembla molt gruixuda cada vegada que passes una pàgina es torna més i més prima.

L'índex és la part de la meua vida menys íntima, on pots trobar les meves històries sense desenvolupar.

El meu cor són les històries que, per ventura, no són les més boniques ni commovedores, però estan escrites a partir de les meves experiències, els reptes i les dificultats amb les quals m'he trobat i em trobaré, on també pots intuir com soc. Encara estic escrivint el meu interior i no crec que acabi molt prest, ja que encara tinc milions d'històries per escriure i milions de sentiments per viure. I, encara que sigui un ésser humà com tots, soc únic.

Així soc jo, un llibre infinit que acabarà, però que encara té mil i una nits per endavant.

Autoretrat
Em vols conèixer?

Marta Fiol Martínez
IES Guillem Sagrera

Em present com un ésser excepcional.
Corre, vine i veuràs que som genial.
No sé segur si t'agradaré,
però sí que sé que et sorprendré.

Som sincera, pacífica i amable.
També humil i molt afable.
I, per si en vols saber més,
també som col·laboradora i intel·ligent.

A vegades, passo desapercibuda,
però sempre em tindràs si necessites ajuda.
Som una gran companya i m'encanta treballar,
perquè poder ajudar els altres em satisfà.

Transmet simpatia i alegria,
aferra't a mi i veuràs que no mentia.
Som honesta, madura i generosa
i, és clar, una mica curiosa.

Som senzilla, sociable i optimista,
i mai deix de banda el meu punt realista.
I per això també som responsable,
evitant una situació no desitjable.

Em definese com una persona racional,
i no m'agrada gens el mal.
I tu només pensaràs...
Per què no t'he coneguda abans?

Idò ja veus que som molt transparent.
Au, vine, que aquí em tens.
Envoltada d'amics i amigues em trobaràs,
perquè contagi la meva felicitat.
Encara dubtes de la meva amistat?

Feblesa

La perdició de l'art

Toni Llabrés Bongiovanni
Col·legi Sant Josep Obrer

Ja fa molt, a la Itàlia renaixentista de Da Vinci, cap al 1500, hi havia un jove, apassionat per la música, els poemes, el teatre i tot el relacionat amb l'art. Per aquest motiu es va fer joglar, anant d'aquí cap allà cantant, component, sense que ningú li ho impedís. Però els doblers, ai els doblers!, tan necessaris però tan escassos. Per aquest impediment va haver de fer ús de la seva astúcia.

Enganava, mentia, robava i estafava, i la seva ambició per anar arreu d'Europa el va obligar a continuar. Fins que un cop tot li va fer una volta: una dama més bella que la mateixa Afrodita el va enamorar, i ell, sent tan innocent i romàntic, anava gastant tot el que aconseguia per a ella, però l'amor, ai l'amor! que n'és de dolent, la va trobar amb un altre home, la seva ràbia el va descontrolar i això va fer que perdés tot el que tenia: els seus doblers, els seus instruments, cançons, partitures, el seu temps i l'amor que tenia per tot.

El temps va passar i la seva actitud pessimista encara seguia present. Aleshores va sentir un altre jove trobador cantant, es va adonar que podia seguir amb allò que el va inspirar per fer el seu viatge i amb l'altre noi van començar a cantar, tocar i interpretar per tot Europa, el duo inseparable del joglar Antonnio Bongiovanni i el trobador Francesco Caruso.

Es varen fer tan populars que fins als palaus els invitaven, fins i tot al Ducat de Savoia els van convidar per entretenir el rei Francesc I de França. En obtenir moltes de riqueses, n'Antonnio en volia més, però en Francesco volia tornar a casa i descansar de tot. L'egoisme i la supèrbia de n'Antonnio va fer que traís en Francesco enverinant-lo per així robar-li totes les cançons i fer-les passar per seves.

Mesos després es veia un home brut, passant fam i sense res més que un parell de cançons a les seves mans. Tornava a casa després de quasi dos anys viatjant arreu de l'Europa renaixentista i va morir de fatiga, tirat en terra devora l'entrada de ca seva, penedint-se de les horribles decisions que un dia va prendre com a opcions.

Qualitat

O sí

Lidia Picón Pons
Col·legi Sant Josep Obrer

Tan negre com la més obscura obscuritat.
Tan gèlid com la més gran de les glaceres.
Tan inestable com la més recargolada emoció.
Tant com per desitjar la mort? No, no tant... o sí.

Caus, llisques, patines, tornes a caure,
mires avall, creus que no et pots moure,
és només un pensament,
però no pots decidir què fer, o sí.

Un sentiment de buit del qual no t'alliberes,
un constant dolor que no et deixa avançar,
la ràbia per creure el que no eres,
l'angoixa de pensar que has de tornar a començar.
És massa, no ho podré aguantar, o sí.

Passen set dies, la setmana més llarga.
Dues setmanes transcorren, no vols sortir de ca teva,
saps que al monstre t'hauràs d'enfrontar,
monstre que cicatrius t'ha costat al teu braç.
No aniran a més, no, o sí.

Passen els 45 dies, però encara segueixes al pou.
Lluites contra la veu del teu interior,
però per molt que ho intentes, sempre t'exclou.
Mires al voltant, no hi ha escala per sortir de l'horror, o sí.

De sobte, una llum, la veus, està enfora.
És el temps, ha vingut per sanar-te.
Pots decidir no fer res i, aquí on ets quedar-te,
abandonar, romandre a la trinxera.
Em fa por, no sortiré, no, o sí.

El combat contra tu mateixa no acaba,
prens la iniciativa amb la qual ningú comptava.
Tornes a caure, sí, però ara t'enlaïres.
Tens un objectiu, la meta és el que mires.
Has obert els ulls, el món no s'acaba.
Ara has de veure més enllà de les boires.

Comences a pujar l'escala, afrontes les adversitats.
No et despistes, segueixes malgrat les sinuositats.
Patines una mica, recuperes el control.
Segueixes pujant, ja es veu la llum del sol.
Pareix que tot flueix, res pot anar malament, o sí.

De sobte, PAM!... silenci...
Tornen a aparèixer, els records, tot,
just a davant teu.
Tens un motor per cor.
No explotarà, no, o sí...

NO, aquesta vegada NO,
no, ja no tenc por.
He après a aixecar-me.
Aquest tema està tancat.
Viuré, decidiré, aguantaré, em mantindré,
sortiré, tot anirà bé, no explotaré.
I si no, ho superaré.

Qualitat
Sé qui vull ser

Rosa Reus Arola
IES Joan Alcover

Qui som jo? La meva identitat no està determinada, és plàstica. La meva identitat transmuta i evoluciona. La meva identitat no és fixa, es corregeix constantment.

Qui som jo? Som una combinació de totes les experiències, aquelles que em fan mal quan les record, i les que em treuen una riassa. Som una combinació de les persones que he conegut, les que segueixen amb jo, i les que han partit. Som una combinació de les paraules que he sentit i pronunciat, paraules poderoses que poden provocar tota mena de sensacions. Som una combinació dels colors que m'agraden, de les flors i de les plantes. Som una combinació de les meves decisions, que pinten el meu camí i el defineixen. Som una combinació dels meus ideals, les meves lluites i els meus valors, que construeixen les meves opinions i el meu sentit crític. Som una combinació de totes les arts, aquelles que m'inspiren, em fan gaudir i estimulen els sentits. Som una combinació de les meves emocions, de com les gestion i com decidesc expressar-les. Som una combinació dels meus errors i del que m'han ensenyat. Som un punt a l'espai i el temps, que em condiciona i em dona un sentit.

Qui som jo? No m'agrada aquesta pregunta. Per això jo em deman: qui vull ser? Sé qui vull ser. Vull ser la meva millor versió, afinar totes les meves qualitats i lluitar contra les meves febleses. Explotar el meu potencial i treballar fins a estar satisfeta. La meva identitat és plàstica, no està determinada. La meva identitat la decidesc jo.

Autoretrat i qualitat

Gent de poble

Inés Trabado Corredor

IES Joan Maria Thomàs

Som n'Antoni Miquel, Toni per als amics, i em consider una persona de poble. Sempre m'han dit que he heretat els ulls marró intens i el cabell arrissat del meu repadrí Carles. La meua pell és blanca, però a finals de juliol pareix que he tornat de l'Havana. S'ha de dir que això de recollir tant de raïm em deixa les mans ferides, però, com a mínim, torn amb un bronzejat perfecte. Com a bon pobletà, tenc un caràcter tossut i quan m'enfurruny no hi ha qui m'aguanti. Encara que m'ha tocat treballar des dels quinze anys, tenc la sort de dir que he tingut una infància admirable, basada fonamentalment en dinar a cals padrins i sortir escopetejat a plaça per passar tot l'horabaixa amb els amics. Tot i que ara som més gran, les amistats de poble són reals i eternes, i no hi ha res com jugar a truc i torrar. Perquè jo som una persona de poble i ben orgullosa.

Autobiografia

Memòria

Ariadna Tramulles Saavedra
IES Joan Maria Thomàs

Avui em desperto sense que ningú em molesti, envoltada d'aquella solitud que tant anhelo. Fa un temps que em costa recordar el meu passat i a poc a poc estic perdent la vista. Tanmateix, avui ho veig tot clar: la mare, les germanes, la casa dels senyors, la pobresa, però sobretot veig una nena amb la qual em torno a identificar. Soc una dona valenta, generosa, forta, de les que es fan estimar amb bogeria. Soc encara aquella nena cansada, aquella germana gran que havia de dur menjar a casa quan tot era misèria. Ara ja no em falten els cigrons, em falta aquella casa a Andalusia on ho valoràvem tot. Aquest cos envellit i deteriorat ja no es podrà aixecar mai més del llit, però el meu esperit desitja ser recordada com la dona que es feia estimar amb bogeria.

2n de batxillerat

Autoretrat

Hormones

Helena Blanco Cortès
IES Joan Maria Thomàs

Desgràcies, només ocorren desgràcies al meu voltant, sempre i només a mi. Envaeixen la meva ànima i la corrompen. Pessimisme, ràbia, tristesa... totes defineixen la meua vida. Tots els que m'envolten són feliços i no tenen problemes, són lliures; a diferència de mi, empresonada per la foscor.

Encadenada al fons del pou de la desolació, em trobo amb el dubte. M'abraça, es nega a deixar-me anar, fa que em qüestionari coses que mai no em voldria qüestionar: "De veritat val la pena viure?", "Quin és el meu propòsit en la vida?", "Què passaria si jo ja no hi fos, en aquest món; alguna cosa canviaria?", "Quin és el meu destí?", i el pitjor de tots: "Ell m'estima?". Podré en algun moment saber la resposta certa a aquestes preguntes?

No puc més amb aquests sentiments. La culpa, la gelosia, la preocupació, el meu desig de venjança, i la por... No sé què fer, no sé com viure però tampoc vull viure, no puc sortir d'aquest cicle d'adversitats, mai en sortiré. Per sempre estaré sola, aïllada, per sempre, jo.

Felicitat, només m'envolta la felicitat, sempre i només a mi. Envaeix la meua ànima i la purifica. Optimisme, serenitat, alegria... totes defineixen la meua vida.

Tots els que m'envolten són plens de desgràcies i només tenen problemes, són presoners de la foscor, a diferència de mi, lliure, fora de la meua gàbia.

Finalment alliberada de la meua solitud, torn a veure la llum, em trobo amb l'amor dels que m'envolten. obro els ulls i el meu món brilla més que mai, a la fi veig què bonica que és la vida i em demano com en algun moment he desitjat no viure. Em miro al mirall i deixo de trobar imperfeccions, m'estimo, m'adoro, soc única. He après a viure i disfrutar de les múltiples meravelles de l'univers i a la fi sé que ell m'estima, ho sé cert, sense cap dubte: sé que m'estima.

No tinc por, he fugit del negatiu. Ja sé exactament què fer, he après a estimar i ser estimada. Les llàgrimes que cauen dels meus ulls ja no són de tristesa ni mai més ho seran. Per sempre acompanyada, feliç, per sempre bé.

Desgràcies, només ocorren desgràcies al meu voltant, sempre i només a mi...

Autobiografia

El meu somni

Antònia Chaparro Vicens

Col·legi Sant Josep Obrer

Quan era petita, la pilota de futbol va ser sempre el camí cap a la llibertat.

La meva família sempre ha estat molt “futbolera”; és a dir, que a la majoria dels familiars els agrada jugar a futbol o simplement mirar-lo. Cada vegada que ens reuníem i vèiem un partit de futbol en directe el meu cor batejava al ritme de la pilota, i els meus ulls brillaven amb cada gol que veia a la televisió.

El meu somni més gran sempre ha estat formar part d'un equip de futbol femení. Però sempre havia d'acabar jugant amb nins darrere de casa o amb els meus cosins al carrer, i fins i tot al pati de l'escola amb nins. Molts de pics, quan jugava amb nins a l'escola sofria comentaris masculistes, com “Marimacho”, “Pareixes un nin”, “Has d'actuar com una nina”, però cal dir que també rebia comentaris bons, de com jugava de bé.

Els meus pares veien el futbol com un esport masculí i no per a una nina de cinc anys; per això quan esmentava el meu somni de formar part d'un equip de futbol, els meus pares em miraven amb desconcert, ja que al meu voltant només hi havia equips de futbol masculí.

A causa d'això, els meus pares i el meu germà intentaven redirigir els meus interessos cap a activitats més “femenines” com la gimnàstica rítmica, el ball i fins i tot la natació. Però jo continuava insistint i al final em varen apuntar a un esport d'equip femení, però va ser el bàsquet, on vaig conèixer moltes amigues i ja finalment no vaig insistir més amb el futbol.

A mesura que vaig anar creixent vaig reflexionar sobre aquella nina interior que volia jugar a futbol. Llavors vaig pensar en el meu somni, que era jugar a futbol. Al cap de mesos em va arribar una proposta per jugar a futbol femení, a un equip nou a ses Salines. Em vaig posar molt contenta. Tot d'una que vaig rebre la notícia ho vaig dir als meus pares i varen cedir. Ara fa dos anys que jug a futbol i estic molt agraïda.

Per acabar vull dir que ningú ha de renunciar als seus somnis, sinó lluitar per ells. Avui en dia jug a l'U.D. Collerense i estic molt orgullosa de formar part d'aquest club. Amb això vull donar suport a aquests nins o nines que en algun moment han somiat jugar a un esport, però no han tingut l'oportunitat de jugar-hi, i vull recalcar que avui en dia mai és tard per aconseguir els somnis sense importar el que diguin els altres.

Autoretrat **Paraules d'un mort viu**

Héctor Cortés Ruiz
Col·legi Sant Josep Obrer

Una gota a un oceà sense voreres, el punt mitjà entre dos infinits, la marea incessant que xoca amb les pedres de la costa. La meva carn no és meva, ni els meus dits, ni els meus ossos, ni els meus peus, ni els meus ulls. El meu cos és per a mi el que la fusta és per a l'arbre; estic fet de carn encara que no sigui aquesta carn. Aquell que no ha contemplat la llum no pot entendre les ombres; cada llum projecta una ombra, de mi forma part aquesta llum i de mi forma part aquesta obscuritat. No soc les parts que em formen, soc allò que és més enllà de la vista, més enllà del tacte; soc totes les pàgines que he tocat; soc totes les estàtues que he vist, totes les caigudes que he sentit, i soc totes les victòries que he celebrat.

El que soc és degut a les meves vivències, vivències que no vaig escollir, a llocs que no vaig escollir, en un temps que no vaig escollir i criat per un entorn que no vaig escollir. El que soc no ho vaig escollir, només soc un espectador vivint una vida que no he triat amb un nom que no he triat. Com podria un enfrontar-se a aquesta veritat? A la negació total de la llibertat? Negar aquesta és enfrontar-se a l'univers i no puc enfrontar-me a l'univers perquè soc l'univers mateix, una fracció de l'infinít fet finit, transformat en víctima i perpetrador, ovella i pastor, amo i esclau de l'orde natural de la realitat del nostre cosmos. Si no soc tot allò que em conforma, doncs què soc?

El far es caracteritza per la seva capacitat de portar la seva llum fins als vaixells. Igual que el far, jo porto la meva llum a tots aquells que la volen rebre. La meva voluntat pretén canviar la realitat de tot aquell amb qui entra en contacte, cerco compartir la meva llum amb tots els vaixells que m'envolten. La meva voluntat canvia les persones perquè la meva natura m'impulsa a una metamorfosi constant i imparabile. Canviï ara, canviava abans i canviaré després. Ja canviava abans de ser viu i canviaré després de ser mort. Per la meva mort no ploreu, maig vaig ser viu del tot i mai seré mort del tot. De la carn sortirà vida, dels meus ossos sortiran arbres i del meu cor sortiran flors; el que represento mai s'extingirà perquè el foc que em manté encès és la flama del canvi, la vida és canvi, jo porto el canvi i jo porto vida.

Autoretrat

Sobre el sentit de la meva tristesa

Martí Cruz Porras

IES Arxiduc Lluís Salvador

M'intento trobar a l'espill,
al mirall que fortament sostinc,
baldament no trobo ningú,
res no trobo allí.

Baixant la mirada
cercant mes mans,
torno a decebre'm,
car no en tinc pas.

Tracto de caminar,
més del lloc no em moc.
No soc res mes
que un inservible cos.

Abans de caure angoixat
miro al meu entorn,
em fixo en tothom,
i a tots els passa igual.

Uns fortament ploren,
d'altres ja perderen la fe,
alguns fan lloances
al passat que desaparegué.

M'observo i desitjo
no tornar-me com ells;
per això prenc mesures
per enfortir la meua ment.

Analitzant la vida m'adono
de l'existència de l'absurditat.
És bona o dolenta?
Sobre això reflexiono.

Acabo amb la idea
que m'aclareix la vida,
la filosofia i la ciència,
i és que sobre l'absurditat
no en trobo cap pena,
l'existència d'aquesta
cap raó no em dona
i això a mi m'agrada,
em calma i m'alegra.

Feblesa

Sense sentit, com soc jo

Catalina Maria Estarellas Colomar

Col·legi Sant Josep Obrer

Estic plena de pols. Em trobo a tots aquells llocs desolats, descontents, bruts, manipulats, dels quals s'ha abusat... És impossible que vagi més enllà de les gotes que cauen sobre el meu núvol acompanyat de tempestes sense resoldre. Com es pot escapar d'un diluvi que fa una dècada que no cessa? Com explicar que aquesta catàstrofe soc jo? Podria xerrar del perdó, de la comprensió, de l'estima, però no em duria a cap banda. Com puc estimar tot aquest caos que regna dins jo? És clar que no puc parlar de tot allò... i molt menys si tots els rius que engendro em fan por per l'absència d'aquelles paraules que tinc amb jo mateixa. Alguna vegada he vist aquells rajos de llums que venien arrelats a carícies, rialles, bondadosos regals i instants que valen més que l'or, però això no ha estat capaç d'impedir la meva autodestrucció.

Ara mateix soc una petita constel·lació repleta de punts negres per sobre. He entrat dintre d'un forat negre, el qual cada dia em consumeix una mica més i que ha deixat talls sobre les meves fines i sensibles branques. Em diuen que intenti escapar, que vagi d'estrella en estrella fins que pugui arribar a brillar, però, com?

Tant de bo no se'm pogués definir d'aquesta forma; malgrat això, és així. He estat ultratjada, estic bruta. He estat menyspreada, no tinc cap mena de valor. He viscut una relació de maltractament, soc incapaç de prendre decisions encertades. Definitivament, diria que soc aquella petita gota que segueix el mal corrent del riu i l'únic que conté és tristesa, un gran buit.

Suposo que podria dir-se que soc una guerrera; però, a quin preu? Val la pena continuar aguantant això? Hauré d'arribar a la fi dels meus dies així? M'agradaria poder tenir la màgica certesa que no serà així, però cada dia perdo un pètal més, em cauen cada cop més fulles i em vaig marcint. El meu entorn m'intenta regar, donar llum i és per demés; res em lleva el malestar de tots els meus records que em turmenten dia i nit.

Quan has viscut tants moments obscurs és impossible no veure's al mirall amb una imatge dissociada, és impossible no veure com un enemic el menjar i és inevitable haver de fingir que el teu món està en equilibri quan realment s'està deteriorant.

Tant de bo sigui algun dia el que pugui dir que em conec i no m'hagi de qualificar d'un planeta inhabitable on no existeix cap mena de vida, que el que tot el que toca es consumeix en fosc...

Ho sé, no té sentit, però així soc jo.

Objecte o animal

La posidònia

Emma Guaita Vich
IES Madina Mayurqa

La posidònia, aquesta bella planta que tant estimam a la nostra illa i que tan necessària és per al nostre ecosistema. El seu hàbitat natural és tot el Mediterrani. Viu en grups molt grans, anomenats praderies. A l'hora de morir, però, arriba en petites quantitats a les platges, en forma de bolles de Neptú, aïllades de la que havia estat la seva família. És una planta que sovint és confosa amb una alga per gent inexperta i desinformada. És també un organisme que sofreix moltes transformacions.

La posidònia són aquelles cintes verdes que ens fan pessigolles als peus quan nedam; la posidònia és aquell munt negre informe que trobam a la platja tan sovint; la posidònia són aquelles bolletes peludes enterrades en l'arena que empram per decorar els nostres castells. La posidònia és versàtil, canviant; es transforma, neix, creix, mor.

Al cap i a la fi, som una mica com la posidònia. Jo també som filla del Mediterrani. Jo també visc en una societat, però a l'hora de la meua mort no ho semblarà. Jo també som confosa per gent inexperta i desinformada que no em comprèn. Jo també he sofrit, sofrec i sofriré transformacions. Jo també seré verda, innocent, jove. Jo també seré inútil, morta, desagradable per a molta gent. Jo també em fondré amb la natura.

Jo també he de ser salvada.

Autoretrat

Contradiccions

Marina Guillamon Medina

IES Joan Maria Thomàs

Hola, no us dic qui soc perquè no ho sé, i això està bé. Algunes persones em definirien com una persona discreta, reservada, introvertida i tímida; mentre que d'altres pensen que soc divertida, graciosa, simpàtica i decidida.

Jo, personalment, no m'encasellaria en cap d'aquestes definicions; simplement no reflecteixen qui soc. No puc dir que sigui introvertida, perquè, tot i no cridar gaire l'atenció ni ser del meu gust el fet d'exterioritzar els meus pensaments, gaudeixo de conversar obertament amb les persones que són de la meua confiança.

També puc esdevenir una versió de mi mateixa que per la seva forma de ser provoca la rialla dels que es troben al meu costat, però a la vegada puc ser la persona més seriosa del món en les situacions que ho requereixen. Sincerament, crec que soc una contradicció. Una contradicció en el sentit que depèn d'aquell a qui es demani. Puc ser persones diferents, però sent la mateixa persona alhora.

M'agrada ser d'aquesta manera, no sé qui soc i potser mai ho sabré. Al final, gaudeixo d'experimentar, de conèixer coses noves, noves sensacions, nous llocs, noves persones, noves habilitats, nous reptes, nous conceptes... Potser aquesta soc jo, una persona que s'intenta conèixer a si mateixa sense saber qui és i molt menys qui vol ser; sense saber què dir quan se'm demana que em defineixi, o sense saber com sentir-me quan algú m'intenta definir en una sola paraula. En definitiva, totes les contradiccions que em conformen em fan sentir molt més diferent i, a la vegada, molt més jo mateixa. No sé qui soc, però m'agrada ser jo.

Autobiografia

No som un al·lot qualsevol

Juan Carlos Marcé Yáñez

IES Madina Mayurqa

A vegades, quan et pregunten qui ets respons la història que vols que ells sàpiguen, però, i la història vertadera?

Carlos Marcé, un noi amb uns cabells molt negres, va néixer l'horabaixa del 30 d'agost del 2005. Des d'aquell moment, una nova personalitat molt forta va arribar al món. Una data en què, si pogués viatjar al passat, li recomanaria moltes coses...

La meua infància va ser de color rosa un temps, fins que va venir l'etapa del col·legi, concretament primària, quan es va poder comprovar la maldat dels nens amb un fort assetjament, *bullying*, i tot això per què? Perquè, segons ells, era homosexual.

El *bullying* va durar molt, fins a segon d'ESO, quan vaig canviar de classe. Però no només era *bullying* el que sofria. Per altra banda, tenir a ca teva una situació de divorci forta no ajuda. Em va deixar trauma i va ser un infern.

Al cap d'un temps, devers els 14 anys, vaig poder reconèixer la meua homosexualitat. Jo creia que normalitzar que un nen li agradassin els nens, o que li agrada jugar amb pepes no era dolent, però la gent no ho va canalitzar mai i va provocar el meu tancament: no voler xerrar del tema amb ningú, canviar la meua forma de ser i negar els meus sentiments.

Més tard, als 15 anys, la cosa anava millorant. Després de tants d'insults degut a la meua condició sexual, em sentia un poc més lliure: ja m'era igual l'opinió de la gent. Una nit vaig topar-me amb un programa sobre *drag queens*, i em vaig adonar que tot el que feien volia fer-ho jo: sempre em va agradar el maquillatge, pujar a un escenari, la moda... Però, altra vegada, com ho puc fer? La gent no ha normalitzat ser això. Així doncs, amb molta espera, va arribar el meu aniversari i vaig tenir l'oportunitat d'invertir en el meu maquillatge, i va ser als 16 que na Ruby Anastasia va ser benvinguda al món.

No només als 16 anys vaig poder dedicar-me al que m'agradava, sinó que sentia que la meua família ja era feliç completament: era jo, la meua mare, la meua germana i els meus padrins, els únics familiars que tenia.

Després de tant d'esforç, als 17 anys, el març vaig rebre una invitació per actuar a un festival de *drag queens*. Vaig acceptar. Era el 27 de maig al parc de ses Fonts. Va arribar el dia, i quan vaig ser a l'escenari per actuar per primera vegada, sent-hi presents els meus amics, i sobretot la meua mare en primera fila emocionada, va ser quan em vaig sentir orgullós de mi per primera vegada. Gràcies a l'actuació avui som un Carlos molt orgullós d'ell, molt fort; un tros d'artista.

Gràcies a la meua família per acceptar-me i donar-me suport; gràcies a Claudia, que va a ser la primera persona que va apostar per Ruby Anastasia, i gràcies a totes les nines del pati per deixar-me jugar amb elles.

I aquesta, és la meua verdadera història.

Autobiografia
El darrer any de la meua vida

Óscar Quiñones Córdova
IES Arxiduc Lluís Salvador

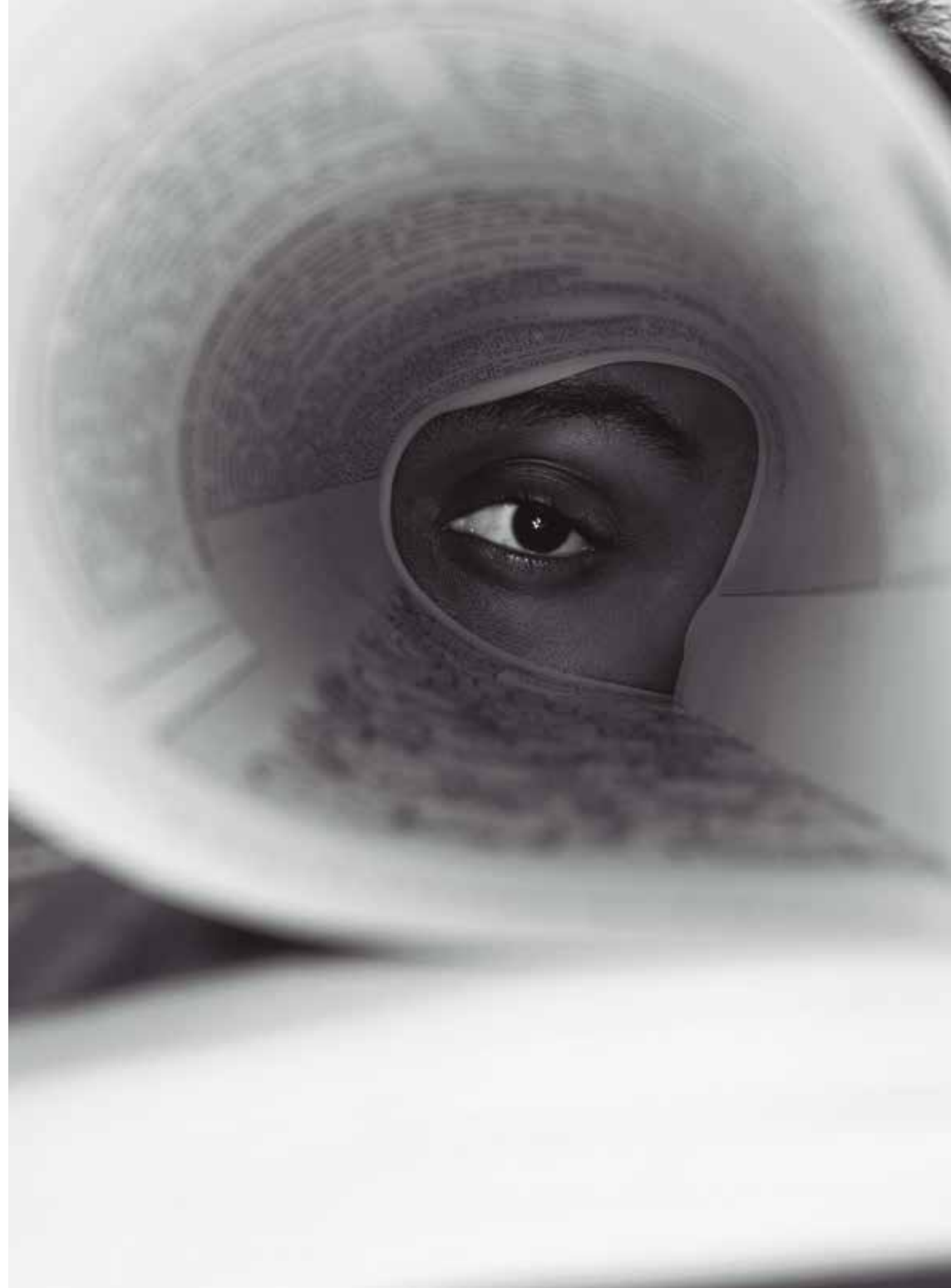
En què es resumeix la meua vida? Resulta una pregunta complicada de respondre. Realment no ho sé, però el darrer any d'aquesta es podria resumir en poques paraules. Dotze mesos, treballs realitzats, noves experiències, persones conegudes i un milió de sospirs al teu nom.

Duc tota una vida esperant enamorar-me per enamorar-me només de la llunyania que ens separa. La meua àvia em va contar una llegenda sobre un fil vermell quan la visitava a la casa de la muntanya, el que mai m'hauria esperat és que aquest fil travessàs mars.

El meu pare, la meua mare, els meus amics, tots repetint que no m'obsessionis, però aquíestic. Sent que tot just et conec, com el pis nou al qual m'he mudat o els videojocs que tant em varen agradar de petit, i tot i així, et podria enyorar tota la meua vida.

No puc ser ignorant, la distància no ajuda, però he decidit seguir, almanco aquesta vegada, el que diu allò que batega dins el meu pit. Quan voler estar junts ha deixat de ser una obligació i ha passat a ser una promesa, quan les hores i els dies passen a ser segons amb tu, quan et veig somriure i els problemes desapareixen.

Aquest any al teu costat ha estat com un raig de sol en el dia més fred de l'hivern. Esper viure molt més junts perquè et prometé t'estimo, perquè et prometé que m'aixec al matí escollint estimar-te, perquè al final no som més que una promesa, una promesa que travessa mars.

Autobiografia

No rendir-se

Marcos Rosales Villaroel
IES Arxiduc Lluís Salvador

Qui som jo? És un dubte que he tingut al llarg de tota la meua vida, fins i tot ara a dia d'avui, i això que ja tinc els divuit anys. I jo sé que per a molts de vosaltres els divuit anys pot sonar a una persona molt jove a qui li queda tota la vida per endavant. I saps el millor? Que tenen raó. I per això em present: som en Marcos Rosales i a continuació et contaré la meua autobiografia.

I com va començar tot? Tot va començar un dijous de l'any 2005, més concretament el 6 d'octubre, en què va néixer una nina a qui posteriorment li posarien "X". UNA NINA?! Sí, una nina, i aquesta nina era jo i pot sonar estrany però és veritat. La meua vida des de molt petit va ser un poc complicada, amb alts i baixos familiars, però sobretot amb problemes escolars. Era problemàtic? No, no era per la meua culpa, sinó per culpa dels meus companys.

Vaig passar tota la primària i l'ESO sofrint assetjament escolar quasi constantment. No vares demanar ajuda? Sí, ho vaig fer i no va tenir resultat, com sol passar. Vaig tenir un cercle d'amistats molt reduït, de fet tan reduït que els puc contar amb una sola mà. Al llarg d'aquestes dues etapes, em vaig adonar que no era una nina, sinó un nin i per això som en Marcos ara, i per aquest motiu i altres vaig passar per unes dues o tres depressions i vaig aconseguir sortir-ne amb esforç i ajuda de la meua mare i la meua germana. Sempre diré que són les dones de la meua vida (els meus pilars).

En sortir de l'ESO vaig tenir una etapa molt dura durant tot l'estiu, abans d'entrar al batxillerat. En aquesta etapa vaig començar a fumar tabac i coses pitjors. Per sort vaig deixar-ho en entrar al batxillerat. Tenia por d'entrar al batxillerat per la gent amb què em podia trobar, però em vaig adonar que entrar al batxillerat ha estat el millor que vaig poder escollir, pel tipus d'amistats i de professors que he conegut en el camí, per tot el que he après.

Molta gent diu que tenir divuit anys és fantàstic i que és la millor etapa per viure, però realment jo no ho sent així. Tota la vida he tractat d'intensificar la meua dotació artística llegint, escrivint o dibuixant, i fins i tot escoltant música, des de molt petit, sobretot la música tocant qualche instrument, ja que és l'activitat que més admir. Per què l'admir tant? Escoltar o fer música no és només escoltar-la o fer-la, sinó també sentir-te viu, sentir-te identificat, comprendre el que diu la lletra o el ritme d'aquesta és... ser lliure, és... poder ser tu mateix.

Em prometo a mi mateix mai rendir-me per molt complicat que sigui el camí per arribar a aconseguir els meus propòsits en aquesta vida, començant per ser feliç. Som en Marcos Rosales i això ha estat la meua autobiografia.

Autoretrat

El dia que la por et miri als ulls

Carme Sánchez Ventayol
Col·legi Sant Josep Obrer

I la teva ment s'omple de pensaments que no cessen, i el teu cor corre més que un cavall al galop i sembla que vol sortir-se de la presó on es troba. El teu alè sofreix una tempesta sense calma, la foscor t'abraça, i no tens més remei que acceptar-la; és com si de prompte obrissis els ulls després d'un malson, com si tot tornés a tenir sentit i com si t'adonessis que no és la realitat, encara que tu ho has experimentat com si ho fos, però el que no saps és que la vida és pitjor que el que el subconscient ens murmura.

Suposo que les primeres vegades són aquells moments que no s'obliden, aquells instants que perduren a la memòria per sempre, i que en el fons, tal vegada ens ensenyen quelcom. Aquell fou el començament, el primer símptoma de la decadència, el primer crit d'auxili i el primer sospir de por. A partir d'aquell moment les papallones van començar a passejar sobre la seva còrpora, i els seus ulls ploraven sang, el fred s'apoderà d'ella i als vespres, quan els minuts no passen i la son no arriba desitjarà no tornar-se a aixecar mai més. Fou el moment on la por la mirà als ulls.

Dins aquella foscor interminable i entre aquells moments en els quals l'angoixa et menja, quan en l'atac no ets capaç ni de distingir on s'acaba el teu cos i on comença la boira de la teva imaginació, un trencaclosques d'una fracturada realitat en el miratge de la despersonalització, que es dibuixa sobre els teus ulls, plens de temor, perquè tan sols ets una nina a qui no sap què li està passant; arriba el dia en què ja hi ha una difusa línia en la qual no se sap si tu ets la teva malaltia, o la teva malaltia ets tu; en el qual t'ha absorbit per complet, perdent així la teva identitat. En el seu iris ja no hi veies diamants brillants, en el seu somriure obert ja no hi veies l'alegria que desprenia; d'ella ja no en quedava res, ni l'energia per continuar lluitant, una guerra que donava per perduda contra el pitjor enemic que pot existir mai: el teu esperit.

Però en els instants on el teu mal descansa i tu tornes a ser tu, com quan ella es dedica a curar als altres, neix la humanitat, i t'adones que ets més que el dolor que t'estreny el cor, que ets una ànima compassiva, forta, lluitadora, solidària, empàtica, generosa i creativa; un exemple de superació i valentia.

Les papallones no havien desaparegut, però ara volaven en cicatrius tancades, recordant-li que era capaç de transformar el caos en bellesa, i és quan va descobrir que la por ja no era el seu mestre, sinó una lliçó que li havia ensenyat la veritable naturalesa de la seva força. I en aquesta metamorfosi va comprendre que la pau era realitat conquerida amb cada pas cap a la recuperació.

Objecte o animal
Contempladora d'estrelles
Fiona Simonet Munté
Col·legi Sant Josep Obrer

Quan un es passa la vida observant,
arriba un moment en què ja no sap on mirar.
Però quan un es dedica a contemplar l'espai,
mai no pot deixar de mirar.

M'agrada veure les estrelles abans d'anar a dormir,
com fa un telescopi darrere d'una finestra,
cercant nous planetes,
mons llunyans on somiar.

Desitjo poder contemplar la infinitat de l'espai,
tocar les estrelles amb les meves mans,
però sé que no puc.
La meva finestra em permet veure el cel,

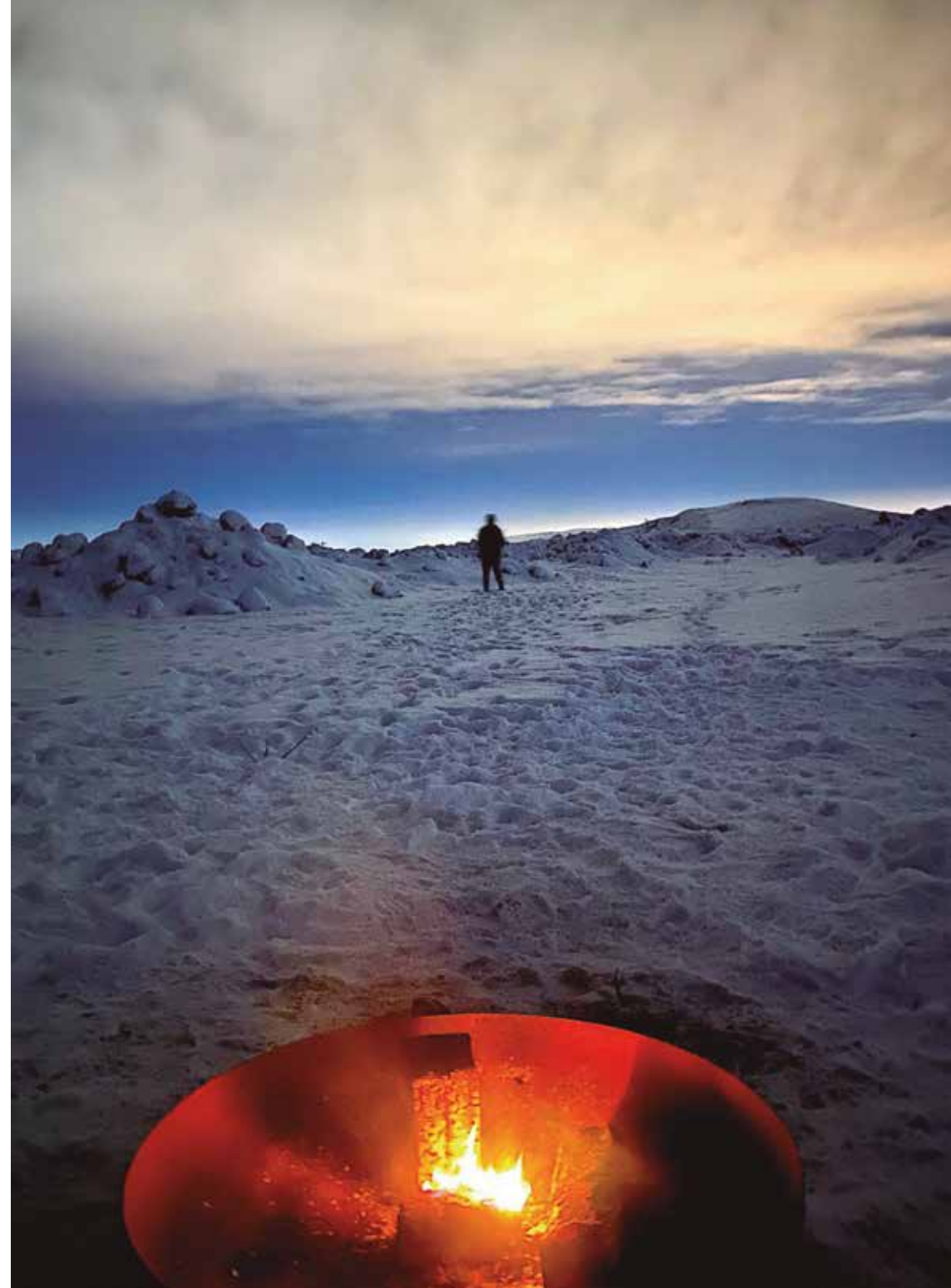
però és massa petita
perquè jo la pugui travessar.
És massa petita
per a un univers tan gran.

Un que pots observar a través de mi.
Jo te'l mostraré, et duré fins al meu món.
I encara que tu te'n vagis jo sempre seré aquí,
contemplant les estrelles.

Si m'intentes tapar la vista
jo no t'ho impediré,
però llavors quan miris el cel
només veuràs fosc.

I encara que m'allunyis de la finestra
i em desmuntis en mil peces,
jo sempre estaré pensant en les estrelles,
sempre somiaré arribar més enllà.

Perquè un telescopi no pot deixar d'observar l'univers,
com jo d'aspirar a arribar fins a les estrelles.
Aquelles que brillen quan tot és fosc,
i fan que la infinitat no sembli tan gran.

ÍNDEX I AUTORIA DE LES FOTOS

PAGINA	AUTORIA I CENTRE EDUCATIU
2.	Laia Salleras. Col·legi Sagrat Cor
2.	Alejandro Rodríguez Marcé. IES Joan Alcover
2.	Chiara Palumbo. Lycée Français
2.	Alberto Fernández Villalba. CIFP Juníper Serra
2.	Mariana Herrera Agudelo. IES Josep Maria Llompart
2.	Júlia Cortés Canals. IES Joan Maria Thomàs
2.	Adrià Oliver. CIFP Juníper Serra
2.	Jorge Cano Muñoz. IES Josep Maria Llompart
2.	Luca Del Port. Lycée Français
3.	Celia Martín Marqués. Col·legi Sagrat Cor
3.	Malaïka Makelin. Lycée Français
3.	Manuela Cusicanquí. Lycée Français
3.	Asier Bilbao Ripoll. Col·legi Santa Magdalena Sofia
3.	Clara Rosselló Bosch. IES Guillem Sagraera
3.	Luciana Pintos Marchevsky. IES Joan Maria Thomàs
3.	Emily Mayte Estrada. Col·legi Santa Teresa
3.	Erika Villegas Pardal. IES Josep Maria Llompart
3.	Iris Gayà. Lycée Français
3.	Valentina Córdoba. IES Josep Maria Llompart
3.	Montserrat Cot Tarragó. IES Josep Maria Llompart
3.	Marc Vich Nicolau. Col·legi Mata de Jonc
3.	Tristán Hayes. Lycée Français
3.	Anthonela Cruz. IES Josep Maria Llompart
3.	Leyre López León. IES Guillem Sagraera
3.	Yanira García De Dios. IES Son Cladera
3.	Mayte Rigo Molina. IES Son Cladera
4.	Tristan Rubio Merghoub. Lycée Français
6.	Naróa Egurrola Vera. IES Joan Maria Thomàs
14.	Alejandro Rodríguez Marcé. IES Joan Alcover
16 sup	Mireia Aguila. IES Josep Maria Llompart
16 inf.	Livia Galindo Oscárez Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero

19.	Alan Patris.	CEE Mater Misericordiae
20.	Pilar Muñoz de Benito.	Col·legi Sagrat Cor
21.	Maria Sastre Feliu.	Col·legi Sagrat Cor
22.	Aina Carbonell Colomar.	IES Binissalem
24.	Noa Romero.	Lycée Français
29.	Cinthia Varela Fondo.	IES Santanyí
31.	Tristan Rubio Merghoub.	Lycee Français
33.	Sarai Tovar.	IES Josep Maria Llompart
35.	Mabica Korovina Kalach.	IES Josep Font i Tries
37.	Marina Angelliers.	Lycée Français
39.	Marta Gràcia Roig.	IES Josep Maria Llompart
41.	Álvaro Romero.	Lycée Français
43.	Chloe Ulmer.	Lycée Français
44 i 45	Lucía Keupen.	Lycée Français
46.	Elsa Verano.	Lycée Français
49.	Franyeli Rodríguez.	IES Josep Font i Tries
51.	Aina Carbonell Colomar.	IES Binissalem
55.	Andrea Coat.	Lycée Français
57.	Raúl Garcia Canals.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
59.	Lucas Hernández.	Lycée Français
60.	Clara Cazebonne.	Lycée Français
63.	Clara Cazebonne.	Lycée Français
64.	Pau Yi Vaquer Montcades.	IES Binissalem
66.	Gwyneth Florlhiy Libunao Macagba.	IES Antoni Maura
67.	Guido Del Porto.	Lycée Français
69.	Paula Ramis.	IES Josep Maria Llompart
70.	Nerea Suarez Mota.	IES Emili Darder
71.	Luisana D. Soler Tugor.	Col·legi Sant Josep Obrer
72 sup	Llucia Sobrino Terrasa.	IES Josep Font i Tries
72 inf.	Álvaro Romero.	Lycée Français
76.	Chloe Ulmer.	Lycée Français

79.	Eva Palmer.	Col·legi Santa Teresa
81.	Nahia Cruz.	Lycée Français
83.	Sasha Delarue.	Lycée Français
85.	Neus Moyà Ferriol.	Col·legi Santa Mònica
86.	Marwa Azariouh.	IES Son Cladera
90.	Isona Mut Llambias.	IES Josep Maria Llompart
93.	Zoe Tolosa Olea.	Col·legi Santa Mònica
94.	Cristina Tejero Chacón.	Col·legi Santa Mònica
96.	Eva Gerard.	Lycée Français
99.	Diana Tabini.	IES Binissalem
101.	Asier Bilbao Ripoll.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
103.	Leah Múgica.	Lycée Français
105.	Biel Lladó.	Lycée Français
107.	Yurani Ibáñez Curevo.	IES Antoni Maura
108.	Ruslana Stoyanova.	IES Josep Maria Llompart
111.	Gemma Lovrincevich.	Col·legi Santa Mònica
113.	Llucia Sobrino Terrasa.	IES Josep Font i Tries
114.	Montserrat Cot Tarragó.	IES Josep Maria Llompart
115.	Maria Adrover Pons.	IES Santanyí
117.	Paula A. Acevedo Hincapié.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
119.	Aina Irago Montaña.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
121.	Núria Alderete Cardell.	Col·legi Santa Mònica
123.	Ángela Terrones Cosi.	IES Josep Maria Llompart
125 sup	Lucía Bestard Pintos	Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero
125 inf	Charles Roederer.	Lycée Français
127.	Héctor Tarsey Nadal.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
130.	Llucia Pons Rigo.	IES Santanyí
133.	Aurora Roig Romero.	Col·legi Santa Mònica
134.	Paula Weili Moreno García.	Col·legi Santa Mònica
137.	Ariadna Serra Fernández.	Col·legi Santa Mònica
139.	Carmen Taboada Nogueira.	Col·legi Santa Mònica

141.	Teresa Bauzà Font.	IES Madina Mayurqa
142.	Ana María Gómez Pava.	IES Josep Maria Llompart
145.	Hugo Gutiérrez Trabalón.	CIDE
147.	Laia Pieras Roa.	IES Madina Mayurqa
149.	Magdalena Vicens.	IES Santanyí
150.	Jeanne Cazebonne.	Lycée Français
151.	Pau Benítez Domínguez.	Col·legi Santa Mònica
152.	Sarai Tovar.	IES Josep Maria Llompart
154.	Mayte Rigo Molina.	IES Son Cladera
159.	Sharmila Torres Fiol.	CIDE
160.	Kiara Noristz Flores.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
163.	Miriam Estepa Rubio.	IES Son Cladera
164.	Albert Pérez Coll.	IES Josep Maria Llompart
167.	Iván Pérez Brion.	Lycée Français
168.	Maria del Mar González Lladó.	Col·legi Santa Mònica
170 i 171	Neus Perez Cozar.	IES Emili Darder
172.	Angela Boxal.	IES Santanyí
174.	Ainhoa Eduardo Martínez.	Col·legi Sant Josep Obrer
176.	Núria Mañas Núñez.	IES Josep Maria Llompart
179.	Nicole Alarcón Ferrer.	CIFP Francesc de Borja Moll
181.	Kevin Alejandro Villegas Ocampo.	IES Antoni Maura
182.	Adriana Motos.	IES Josep Maria Llompart
185.	Carla Marcé Caro.	Col·legi Santa Mònica
187.	Irene Jaume Porcel.	Col·legi Santa Mònica
189.	Paula Rojas Obrador.	IES Josep Maria Llompart
191.	Joan Esteva Payeras.	CIFP Juníper Serra
193.	Smerly Alejo Rosario.	Col·legi Santa Magdalena Sofia
197.	Ariadna Legey.	Lycée Français

198..... Gabrielle Sturza..... Lycée Français
201..... Marion Perat Daurell..... Lycée Français
202..... Bruno Vadell Prieto..... IES Josep Maria Llompart
207..... Noelia Bohoyo Valentín..... Col·legi Santa Magdalena Sofia
210..... Carlos Villoslada..... Col·legi Sagrat Cor
213..... Kai de Bobadilla..... CEE Mater Misericordiae
213..... Fernando Gronkaek Martín..... CEE Mater Misericordia
213..... Mariano Rodríguez Fernández..... CEE Mater Misericordia
213..... Jeyko Puchaicela Chauca..... CEE Mater Misericordiae
213..... Minerva Suñer Lladó..... CEE Mater Misericordia
213..... Iker López Bauzá..... CEE Mater Misericordiae
213..... Francisco Javier González Acosta..... CEE Mater Misericordia
213..... Victoria Matas Jaen..... CEE Mater Misericordia
213..... Enoc..... CEE Mater Misericordia
213..... Victoria Matas Jaen..... CEE Mater Misericordia
213..... Enoc..... CEE Mater Misericordia
213..... Iker López Bauzá..... CEE Mater Misericordiae
214..... Paula Yihan González Morro..... Col·legi Santa Mònica
214..... Xana Fernández Guillé..... Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero
214..... Nerea Suárez Mota..... IES Emili Darder
214..... Irene Lillo Olmo..... Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero
214..... Assia Haddouri Blaacha..... IES Josep Maria Llompart
214..... Gwyneth Florlhiy Libunao Macagba..... IES Antoni Maura
214..... Marina Losa Vidal..... IES Santanyí
214..... Elena Del Porto..... Lycée Français

214..... Maria Sastre Feliu..... Col·legi Sagrat Cor
214..... Núria Santana Cañellas..... IES Binissalem
214..... Maria Sastre Feliu..... Col·legi Sagrat Cor
214..... Neus Rodríguez Rullán..... Col·legi Santa Mònica
214..... Juan Feliu..... Col·legi Sagrat Cor
214..... Angela Terrones Cosi..... IES Josep Maria Llompart
214..... Álvaro Muntaner Lucas..... CIDE
214..... Albert Pérez Coll..... Ies Josep Maria Llompart
214..... Egny Núñez Fleitas..... Col·legi Sant Josep Obrer
215..... Ainhoa Ibañez Gonzalez..... CIFP Francesc de Borja Moll
215..... Marina Mateu Álvarez..... IES Josep Maria Llompart
215..... Isona Mut Llambias..... IES Josep Maria Llompart
215..... Nayara Soto Estrada..... Col·legi Sant Josep Obrer
215..... Franyeli Rodríguez..... IES Josep Font i Tries
215..... Lautaro Freire Zana..... IES Josep Maria Llompart
215..... Lucía Vázquez Ruiz..... Col·legi Santa Mònica
215..... Álvaro Muntaner Lucas..... CIDE
215..... Silvia Stoyanova Stoyanova..... CIDE
215..... Mireia Àguila..... IES Josep Maria Llompart
215..... Noa Santos Garrido..... IES Binissalem
215..... Franyeli Rodríguez..... IES Josep Font i Tries
215..... Nuria Jaume López..... IES Josep Maria Llompart
215..... Cristian García Robles..... IES Josep Maria Llompart
215..... Lucía Hurtado González..... CIDE
215..... Luisa Ebert Cordoba..... Lycée Français

Relació dels centres i professorat participant de la 29a FOTO JOVE "QUI SOM JO"

IES Son Cladera: Mara Mullor Beltrán

Col·legi Santa Mònica: Margarita Bujosa Vich , Elisa Pascual de Juan i Jordi Payeras Feliu de Cabrera

IES Josep M. Llopart: Mónica González Maimó i Caterina Ramón Bordoí

IES Son Cladera: Mara Mullor Beltrán

Col·legi Santa Teresa: Maria Ferriol Mas

IES Joan M. Thomàs: Rosa Sánchez Jareño

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero: Jaime Jesús Ortega Sánchez

Col·legi Jesús Maria: Maria Ferriol Mas

IES Antoni Maura: Mari Cortes Martínez Cuerda

IES Emili Darder: Cristina de la Fuente

IES Guillem Sagrera: Natàlia Llopis Vidal, Francesca Femenies Gual, Leyre Nuñez Alvarez

IES Son Pacs: Joana Cardona i Paula Kobeaga

IES Joan Alcover: Joan Bover Serra

IES Madyna Mayurqa: Miguel Cereceda

Lycée Français: Anne Massardier, Françoise Pérez, Sylvie Huguenin, Marie-Anita Bales, Magali Molinier, Bernard Dufay i Anaëlle Camillo

Col·legi Sta. Magdalena Sofia: Pilar Carrero

IES Binissalem: Àngela Pericàs Izquierdo, Joaquin Aizpurua i Jana López Gómez

CEE Mater Misericordiae: Marta Font Genovart i M. Dolores Dorante García.

Col·legi Sagrat Cor: Leticia de la Torriente

IES Santanyí: Maria Rodríguez Martínez, Maria Caldentey Ferrer

IES Joan Font i Tries: Elisabeth Calvo

Escola Mata de Jonc: Àngel Garau Dueñas

CIDE: Clara Jiménez Darocha , Antonio E. Viamonte Cifre

CIFP Francesc de Borja Moll: Melani Monserrat Verbougge

Col·legi Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero Santiago

CEIPIESO Pintor Joan Miró: Berenice Lorenzo Rosselló

CIFP Juniper Serra: Jaume Fullana Roselló

